

ANNIE BESANT - REINKARNACIJA

REINKARNACIJA

ANNIE BESANT

teozofija v sloveniji

Annie Besant

REINKARNACIJA

Naslov izvirnika: Reincarnation

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing House, 1892

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Nicholas Roerich - Kanchenjunga - © Nicholas Roerich Museum

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v

Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102079747

ISBN: 978-961-6561-19-8 (PDF)

REINKARNACIJA

ANNIE BESANT

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Predgovor</i>	5
<i>Uvod</i>	6
<i>Pomen reinkarnacije</i>	11
<i>Kaj je to, kar se reinkarnira?</i>	14
<i>Kaj je to, kar se ne reinkarnira?</i>	20
<i>Metoda reinkarnacije</i>	24
<i>Cilj reinkarnacije</i>	34
<i>Vzrok za reinkarnacijo</i>	39
<i>Dokazi za reinkarnacijo</i>	49
<i>Ugovori zoper reinkarnacijo</i>	61
<i>Zaključna beseda</i>	64

Predgovor

Ob tem, ko pošiljamo v svet to drobno knjižico, je potrebno povedati nekaj besed. To je drugi v nizu priročnikov, zasnovanih zato, da bi se odzvali na javno povpraševanje po preprosti predstavitvi teozofskih učenj. Nekateri so se pritoževali, da je naša literatura za običajnega bralca težko umljiva, preveč tehnična in predraga, zato upamo, da bo ta niz priročnikov uspel ljudem priskrbeti to, kar dejansko potrebujejo. Teozofija ni samo za učene; je za vse. Morda bo med tistimi, ki bodo v teh drobnih knjižicah pridobili svoj prvi bežen vpogled v teozofska učenja, nekaj takih, ki jih bodo ti priročniki vodili v globlje prodiranje v njih filozofijo, znanost ter religijo in da se bodo težje umljivih problemov lotili z vnemo študenta in gorečnostjo novinca. Ti priročniki niso napisani za vztrajne študente, ki se ne ustrašijo začetnih težav; napisani so za zaposlene moške in ženske v vsakdanjem svetu, ki si želijo razjasniti nekatere od velikih resnic, ki omogočajo lažje prenašanje življenja in lažje soočanje s smrtjo. Ker so jih napisali služabniki Mojstrov, ki so Starejši Bratje naše rase, nimajo drugega cilja kot služiti našim soljudem.

Uvod

Če si neka nova resnica težko pribori prostor med jezičnimi spopadi, ki zaznamujejo našo sodobno civilizacijo, si to še težje pribori resnica, ki je postala nova le zaradi pritiska dobe. In če bi naše oko lahko preletelo intelektualno zgodovino rase, tako da bi se pred nami odvila stoletja tisočletij, potem bi vrzel v prevladovanju neke svetovno razširjene ideje, ki zeva nekaj stoletij le med redkimi narodi, na nas naredila le skromen vtis. A ko ta vrzel - zgolj majhna reža v nepozabni preteklosti - vključuje intelektualni razvoj Evrope in katero Evropejci zaznavajo, potem ta prevzame pomen, ki je povsem nesorazmeren z ozirom na njeno relativno razširjenost v času, njeno relativno težo argumenta. Kljub temu, da je prispevek Evrope k mentalni zakladnici človeštva velik in neprecenljiv, pa ga mi Evropejci radi precenjujemo in pozabljamo, da zelo kratko obdobje intelektualne uspešnosti v Evropi ne more, racionalno vzeto, odtehtati celotnega mentalnega prispevka neevropskih ras, pridobljenega skozi tisoče stoletij. To široko zastiranje naše lastne nedavne preteklosti, ki našemu mentalnemu pogledu prikriva - tako kot nam pladenj pred našimi očmi zastira sonce - preteklost sveta, je nevarnost, na katero bi morali biti pozorni. Modri najraje poslušajo tiste, katerih načini razmišljanja so povsem drugačni od njihovega, vedoč, da

bodo tako morda ujeli preblisk o nekem novem vidiku resnice, namesto da bi še enkrat videli le odsev že znanega. Rasne navade, tradicije, okolja, so kot obarvana stekla, preko katerih gledajo na sonce Resnice; in vsako steklo doda lasten odtenek sončnemu žarku, tako da bel žarek postane rdeč, moder ali rumen - kakor želite. Ker se ne moremo znebiti našega stekla in ujeti ne-obarvanega žarčenja, modro povežemo barvne žarke, da bi tako dobili belega.

Reinkarnacija je resnica, ki je vplivala na brezštevne milijone umov naše rase in oblikovala mišljenja velike večine ljudi v brezštevilih stoletjih. Iz evropskega uma je izginila med temačno dobo in prenehala vplivati na naš mentalni in moralni razvoj - v precejšnji meri, povedano mimogrede, na škodo tega razvoja. V zadnjih sto letih je od časa do časa blisknila skozi ume nekaterih velikih zahodnjakov kot možna razlaga za nekatere najbolj zapletene življenjske probleme: v zadnjih letih, po njeni jasni predstavitvi kot bistvenem delu ezoteričnega učenja, pa se je o njej nenehno razpravljala, tako da med bolj razmišljajočimi študenti skrivnosti življenja in evolucije nenehno pridobiva na pomenu.

Seveda ni dvoma, da so velike zgodovinske religije vzhoda vključevale učnje reinkarnacije kot temeljno načelo. Tako v Indiji kot v Egiptu je bila reinkarnacija v koreninah etike. Med Židi so jo na splošno ohranjali farizeji (*Zohar*, ii., str. 99, b. sq. Navedba v Myersovi *Qabbalah*, str. 198.), tako da se je ljudsko verovanje izrazilo v številnih stavkih *Nove Zaveze*, ki opisujejo Janeza Krstnika kot reinkarnacijo Elije, ali kjer učenci sprašujejo, ali slepota od rojstva pomeni trpljenje zaradi grehov staršev ali zaradi lastnega greha. Nadalje, *Zohar* govori o dušah, ki so predmet preseljevanja (transmigracije). "Vse duše so predmet revolucije (metempsihoze, a'leen b'gilgoolah), a ljudje ne poznajo poti Svetega, naj bo blagoslovljen! oni ne poznajo načina, po katerem jim je bilo sojeno v vseh časih, in "preden pridejo na ta svet in potem, ko ga zapustijo".

Kether Malkuth očitno predstavlja isto idejo kot jo sporoča Josephus, ko pravi:

“Če je ona (duša) čista, bo naslednjega dne deležna naklonjenosti in veselja; če pa je onesnažena, tedaj bo nekaj časa blodila v bolečini in obupu” (Josephus, *Antiq.*, XVIII, I, 3, pravi, da krepostni “imeli bodo moč ponovno oživeti in spet živeti”). To najdemo tudi v nauku, ki so ga učili Očetje Cerkve, tako Ruffinus (Pismo Anastasiusa, navedba E. D. Walkerja, v *Reincarnation: A Study of Forgotten Truth.*) omenja, da je bilo verovanje v reinkarnacijo med prvimi Očeti splošno. Ni potrebno posebej omenjati, da so jo imeli filozofski Gnostiki in Novo-platoniki za sestavni del svojega nauka. Če na hitro pregledamo zahodno hemisfero srečamo reinkarnacijo kot trdno ukoreninjeno prepričanje med številnimi plemeni Severne in Južne Amerike. Maji so s svojo globoko in zanimivo povezanostjo, v jeziku in simbolizmu, s starim Egiptom, do današnjih dni ohranili tradicionalen nauk, kar so pokazala raziskovanja dr. le Plongeona. Tem lahko dodamo imena drugih plemen, ostanke nekdanj slavni narodov, ki so ob svojem propadanju ohranjali verovanja prednikov, ki so jih nekdanj povezovala z mogočnimi ljudstvi starejšega sveta.

Zato ne moremo pričakovati, da bi tako zelo staro učenje tako veličastnih intelektualnih prednikov počasi prešlo iz uma človeštva; zato posledično lahko ugotovimo, da je bil mrk, ki ga je reinkarnacija doživljala nekaj stoletij, le delen in da je prizadel le majhen del rase. Nevednost, ki je preplavila Evropo, je odnesla verovanje v reinkarnacijo, kakor je odnesla vso filozofijo, vso metafiziko in vso znanost. Srednjeveška Evropa ni ponujala zemlje, v kateri bi lahko uspeval kakršenkoli daljnosežen in filozofski pogled na človekovo naravo in usodo. Toda, medtem ko je bila Evropa potopljena v barbarstvo, je vzhod užival prefinjeno in prijazno civilizacijo, ki je imela svoje filozofe in svoje pesnike, medtem ko je bil zahod globoko nepismen. Na vzhodu je veliki nauk ohranil neizpodbiten vpliv v subtilni metafiziki Brahmanov ali v plemeniti morali, ki domuje v senci Bude in njegovega Dobrega Zakona.

Toda neko naravno dejstvo, ki je morda v nekem delu sveta nekaj časa prezrto, ne more biti uničeno, tako da se, čeprav nekaj časa potopljeno,

ponovno dvigne na vpogled ljudem. To se je zgodilo tudi v zgodovini nauka reinkarnacije v Evropi, z njegovim občasnim pojavljanjem, ki mu lahko sledimo od začetkov krščanstva do današnjih dni, in v njegovem rastočem sprejemanju v sedanjem času.

“Ko se je krščanstvo razširilo po Evropi, je bilo notranje mišljenje njegovih vodij globoko obarvano s to resnico. Cerkev jo je poskušala brezuspešno izkoreniniti. V različnih sektah je brstela v času Erigena in Bonaventure, svojih srednjeveških zastopnikov. Vdane so ji bile vse velike intuitivne duše kot so Paracelzus, Boehme in Swedenborg. Oprijela sta se je italijanska razsvetljenca Giordano Bruno in Campanella. Obogatila je najboljše v nemški filozofiji. Goreče so jo zagovarjali Schopenhauer, Lessing, Hegel, Leibnitz, Herder in Fichte ml. Antropološki sistemi Kanta in Schellinga prinašajo stične točke z reinkarnacijo. Helmont ml. v *De Revolutione Animalium* ob obravnavi dvestotih problemov navaja vse argumente, ki jih lahko uvrstimo v prid vračanja duš v človeška telesa v skladu z židovskimi predstavami. Med angleškimi misleci so jo silovito branili Platoniki iz Cambridgea in najbolj razločno Henry More; Cudworth in Hume pa sta jo dvignila na položaj najbolj racionalne teorije o nesmrtnosti. Glanvilova *Lux Orientalis* ji posveča zanimivo razpravo. Očarala je uma Fourierja in Leroxa. Knjiga Andrea Pezzanija *The plurality of the Soul's Lives* pa obdeluje sistem rimo-katoliške ideje o pokori” (E. D. Walker, op. cit., str. 65, 66).

Bralcu Schopenhauerja je znan vidik, ki ga v njegovi filozofiji zavzema reinkarnacija. Veliki Nemec je bil prežet z vzhodnjaškim mišljenjem zaradi svojega študija *Upaniṣad*, tako da bi bilo nenavadno, ko ta temeljni kamen hindujske filozofije ne bi našel prostora v njegovem sistemu. Schopenhauer ni edini filozof med nemškimi intelektualci in mistiki, ki so sprejeli reinkarnacijo kot nujni dejavnik v naravi. Za mnenja Fichteja, Herderja, Lessinga lahko gotovo trdimo, da niso brez teže v intelektualnem svetu; in ti ljudje vidijo v reinkarnaciji rešitev problemov, ki so drugače nerešljivi. Res je, da intelektualni svet ni despotska država in da nihče ne more z osebno avtoriteto vsiliti svojega mnenja prijateljem; a kljub temu so ta mnenja preteh-

tana in ne zgolj naštetata. Mogočni ter bolj izobraženi razumi zahoda zahtevajo, četudi so v precejšnji manjšini, spoštljivo pozornost do tega, kar premišljeno predstavljajo, od vseh, katerih umi niso tako omejeni s sodobno tradicijo, da bi bili nesposobni ceniti vrednost argumentov, ki podpirajo staromodno resnico. Zanimivo je opazovati, da na idejo reinkarnacije na zahodu ne gledajo več - vsaj izobraženi ljudje ne - kot na absurd. Postopoma prevzema položaj možne hipoteze, ki jo je potrebno obravnavati glede na njene lastne dobre strani, na njeno moč pojasnitve zapletenih in na videz nepovezanih pojavov. Za mene osebno je dokazano dejstvo, ki ga bom na naslednjih straneh raje obravnavala kot možno hipotezo, ki prinaša o skritih problemih človekovega ustroja, njegovega značaja, njegove evolucije in njegove usode več luči kot katerakoli druga teorija. Mojstri pravijo, da sta reinkarnacija in karma nauka, ki ju zahod najbolj potrebuje; zato ne more biti slabo, če tisti, ki veruje v Mojstre, običajnemu bralcu predstavi obris tega osrednjega učenja ezoterične filozofije.

Pomen reinkarnacije

Začnimo z jasnim razumevanjem tega, kar si predstavljamo pod pojmom reinkarnacija. Kar se tiče izvora besede, lahko vanjo vključimo vsako ponavljajoče se vstopanje v fizično obliko ali obleko iz mesa. Gotovo vključuje obstoj neke relativno trajne stvari, ki vstopa v in prebiva v nekih zaporednih, relativno ne-trajnih stvareh. Toda beseda nam ne pove ničesar o naravi teh relativno trajnih in ne-trajnih stvari, razen tega, da so ta ne-trajna bivališča iz “mesa”.

Druga beseda, ki jo pogosto uporabljamo kot sinonim za reinkarnacijo, je metempsihoza in kaže na drugi del prenosa; zanemarja prebivališče in poudarja prenos relativno trajne psihe. Če ti dve besedi postavimo skupaj, da bi opisali celotno idejo, potem dobimo vstop psihe ali “duše” v ponavljajoča se “telesa” iz mesa. Čeprav je beseda “duša”, zaradi svoje ohlapnosti in svojih različnih teoloških pomenov, izpostavljena resnim ugovorom, pa jo trenutno lahko uporabimo, saj v mislih večine ljudi predstavlja obliko obstoja, ki preživi fizično ogrodje, s katerim je povezana med življenjem na zemlji.

Na splošno, ne glede na katerokoli posebno ekzoterično ali ezoterično učenje, sta reinkarnacija in metempsihoza besedi, ki označujeta teorijo obstoja, v skladu s katero neko obliko vidne materije nastanjuje bolj eterični princip, ki preživi svoj fizični ovoj in ob smrti le-tega preide, takoj ali po določenem času, v bivanje v nekem drugem ogrodju. Morda ni bil ta nauk v svoji najbolj vzvišeni obliki nikoli predstavljen jasneje ali lepše kot v slavnem Krišnovem opogumljanju Arjune v *Bhagavad Giti*:

Telesa uničljiva so.

V njih pa je utelešen Duh:
nepremagljiv, neskončen je
in večen. Pojdi v boj zato!

Kdor misli, da je Ta ubit
ali da Ta ubijalec je,
se moti: Ta ubijalec ni
in tudi ubiti se ne da.

Ta ne rodi se in ne umre nikoli,
nastal ni in ne bo nastal ponovno.
Nerojen je in večen, stalen, daven
in ni ubit, ko je telo ubito.

Kako na j bo ubijalec ta,
kako uboj naj povzroči,
kdor ve, da Ta je neuničljiv,
večen, nerojen, neminljiv ?

Kot človek vrže proč obleke stare
in vzame druga, nova oblačila,
tako Duh učlovečeni odvrže
staro telo in v drugo - novo - pride.

Orožje sploh ne rani ga,
nikdar ga ogenj ne sežge.

Ne zmoči niti v vodi se
in veter ga ne izsuši.

Ranljiv ni niti ni gorljiv.
Ne zmoči se ne posuši.
Povsod navzoč, nespremenljiv,
enak je, večten, negibljiv.

Da se ne kaže, pravijo,
in z mislijo dostopen ni,
nespremenljiv je. Da je tak,
spoznaj in nič več ne žaluj.

(*Bhagavad Gita*, slov. prev., II., 18-25, str. 15.)

V ezoterični filozofiji predstavlja teorija reinkarnacije obstoj živega in individualiziranega principa, ki prebiva v in vpliva na človekovo telo in ki ob smrti telesa po daljšem ali krajšem obdobju preide v drugo telo. Tako so zaporedna življenja med seboj povezana kot biseri, nanizani na niti; na niti, ki je živ princip, biseri na njej pa ločena človeška življenja.

Kaj je to, kar se reinkarnira?

Ko smo enkrat dojeli, da je reinkarnacija prebivanje neke žive stvari v zaporednih človeških telesih, se naravno vprašamo: Kaj je ta živa stvar, ta trajen reinkarnirajoči se princip? Ker se naše razumevanje celotnega učenja vrti okoli celovitega razumevanja odgovora na to vprašanje, ne bomo izgubljali časa, če se bomo nekoliko zadržali na okoliščinah, ki so vodile do in v katerih se je odvijala prva inkarnacija tega živega principa v človeško obliko. Da bi bila ta inkarnacija popolnoma razumljiva, moramo slediti korakom evolucije človeka. Tisti, ki so brali prvo knjigo teh priročnikov (*Človekovih sedem principov*), se bodo spomnili, da je *Monada* ali *Atma-Buddhi* opisana kot “poglavitni vzgib celotne evolucije, gonilna sila v korenu vseh stvari”. Tisti, katerim je ta tehnični naziv tuj, bodo raje sprejeli idejo, ki jo nazivu pripisuje teozof, in bodo razmišljali o Univerzalnem Življenju, o Korenu vsega, kar obstaja, ki kot lastno objavljanje postopno razvija različne oblike, ki sestavljajo naš svet.

Tukaj ne moremo slediti zgodbi našega sveta na preteklih stopnjah njegove dolgotrajne evolucije: to bomo, upam, naredili v enem izmed naslednjih priročnikov. Zadovoljiti se moramo s tem, da poprimemo rdečo nit na začetku sedanje stopnje, ko se je pojavila klica tega, kar naj bi postal človek,

kot rezultat predhodne evolucije na tem našem planetu. H. P. Blavatsky je v drugem zvezku *Tajnega nauka* podrobno opisala to evolucijo in na to delo moram napotiti resnega in temeljitega študenta. Naj bo dovolj, če rečemo, da se je fizična oblika tega, kar je pozneje postal človek, razvijala počasi in zelo postopno; da je prešla skozi dve veliki *korenski rasi* v njenem popolnem razvoju in nato polovico toka *tretje rase*, preden je človeštvo doseglo popolnost v zvezi s svojo fizično ali živalsko naravo. To naravo pravilno imenujemo živalska, kajti vsebuje to, kar ima človek skupno z zvermi - gosto fizično telo, eterični dvojnik, svojo vitalnost, svoje strasti, apetite in želje - naravo, ki se je izgrajevala z zemeljskimi in drugimi kozmičnimi silami skozi milijone let. Kotilo, ovijalo in prežemalo jo je tisto Univerzalno Življenje, ki je "sila v ozadju evolucije", tisto življenje, ki ga je človek v vseh dobah imenoval Božansko.

Okulten komentar, naveden v *Tajnem nauku*, omenja, ko govori o tej stopnji evolucije, oblike, ki jih tehnično imenuje "astralni dvojniki" in ki so se razvile v fizičnih telesih ljudi, ter tako opiše razmere na točki, ki smo jo dosegli:

"Rupa (oblika) je postala nosilec Monad (šestega in sedmega principa), ki so izpolnile svoj cikel preseljevanja v treh predhodnih Kalpah (Obhodih). Tedaj so oni (astralni dvojniki) postali ljudje prve Človeške Rase tega Obhoda. Vendar niso bili popolni, in bili so brezcutni" (*Tajni nauk*, Vol. 1., str. 235).

Lahko rečemo, da sta obstajala dva pola razvijajoče se manifestacije Življenja: živalski, z vsemi svojimi potencialnostmi na nižji ravni, toda nujno brez uma, brez zavesti, blodeč brezciljno po svetu, z nezavedno težnjo po napredku zaradi notranje gonilne sile, ki ga je stalno gnala naprej; in Božanski, sila, ki je bila preveč vzvišena v svoji čisto eterični naravi, da bi dosegla zavest na nižjih ravneh in je bila zato nesposobna premostiti vrzel, ki je zevala med njo in živalskimi možgani, ki jih je sicer oživljala, ni pa mogla razsvetliti. Tak je bil organizem, ki naj bi postal človek. Bitje čudovitih možnosti, instrument s strunami, pripravljenimi za izvajanje glasbe.

Toda kje je bila moč, ki bi udejanjila potencialnosti, kje dotik, ki bi prebudil melodijo in jo poslal drhtečo v prostor?

Ko je odbila ura je prišel odgovor iz mentalne ali *manasične* ravni. Medtem, ko se je na našem planetu razvijala ta dvojna, zgoraj opisana, evolucija, monadična in fizična, se je na višjem področju odvijala neka tretja evolucija, katere cilj je postal človek. To je bila intelektualna evolucija in subjekti te evolucije so bili nižji Sinovi Uma (*Manasa-putra*), samo-zavestne inteligentne entitete, kar je razvidno že iz njihovega imena. Manasa-putra so znani pod različnimi nazivi: Gospodje Luči, Dhyan Chohani, Kumare, Zmaji Modrosti, Solarni Pitrisi, itd., itd., alegorična in pesniška imena, ki v toku študija postanejo študentu zanimiva in domača, medtem ko začetniku povzročajo precej težav in zmede, ker ne more ugotoviti ali ima opravka z enim razredom bitij ali z ducatom. Dejansko naziv pokriva številne stopnje. Toda stvar, ki jo mora začetnik dojeti, je dejstvo, da so na določeni stopnji evolucije te entitete vstopile v, se inkarnirale v ljudeh. Da so to določene samo-zavestne, inteligentne entitete, ki so imele za sabo dolgo zgodovino intelektualne evolucije in ki so našle v fizičnem človeku ustrezen instrument, pripraven za njihovo nadaljnjo evolucijo.

Prihod teh Sinov Uma je opisan v poetični obliki v knjigi *Stihi iz Dzyana*: “Sinovi modrosti, sinovi noči, pripravljene na ponovno rojstvo, so prišli navzdol. ... Tretji so bili pripravljene. “V teh bomo prebivali”, so rekli Gospodje Plamena. ... Tretja rasa je postala Vahan (nosilec) Gospodov Modrosti” (*Tajni nauk*, Vol. III., str. 168, 179).

Ti Gospodje Modrosti, inkarnirani kot učitelji, so postali očetje reinkarnirajočih se Egojev človeka, medtem ko so postali Solarni Pitrisi nižje stopnje reinkarnirajoči se Egoji vodilnih ras. Vsi ti so *um*, ali raje *umi*, v človeku - *manas* ali peti princip, včasih opisan kot *človeška* ali *razumska duša*. Jaz raje govorim o reinkarnirajočem se Egu kot mislecu, kot pa o umu v človeku. Kajti beseda *mislec* kaže na neko individualno entiteto, medtem ko beseda *um* kaže na nedoločno splošnost.

Zanimivo in značilno je to, da je beseda človek, ki jo najdemo v tako številnih jezikih, povezana z besedo *manas*, z njegovim korenem *man*, misliti. Etimološki slovar pravi, da beseda v angleščini, švedščini, danščini, nemščini, islandščini, gotščini, latinščini (*mas*, za *mans*) izvira iz sanskrtskega korena *man* in opredeljuje človeka kot “mislečo žival”. Kadarkoli torej rečemo *man* (človek) rečemo mislec, kar nas popelje nazaj v tisto obdobje, ko so se misleci “spustili”, to je, se inkarnirali v fizičnih nosilcih, ki so bili izgrajeni za njih sprejem; ko je brezčutna žival postala misleče bitje s pomočjo *manasa*, ki je vstopil v njo, da bi bival v njej. Takrat se je človek (*man*) oblekel v svoj “plašč iz kože”, vstopil v fizično materijo z namenom, da bi lahko jedel z *drevesa znanja* in tako postal “Bog”.

Ta človek (*man*) je vez med Božanskim in živalskim, ki sta, kot smo videli, izvorno povezana, vendar doslej nepovezana v tesno medsebojno skupnost. On steguje eno roko navzgor proti Božanski Monadi, k Duhu, katerega otrok je, in teži navzgor, da bi lahko vsrkal tisto vzvišeno naravo, da bi njegova inteligenca lahko postala duhovna, njegovo znanje pa modrost. Svojo drugo roko pa steguje k *živali*, ki naj bi mu prinesla osvojitve nižjih ravni, in katero lahko uri in podredi svojim lastnim ciljem in jo naredi za popolni instrument manifestacije višjega življenja. Pred njim leži dolgotrajna naloga; nič manj kot to, da dvigne živalsko do Božanskega, prefinjeno Materijo v Duha, da povede navzgor po vzpenjajočem se loku življenja, ki je prestalo sestop in se sedaj vzpenja navzgor in nosi s seboj vse sadove svojega dolgega izgnanstva iz svojega resničnega doma. Na koncu bo združil ločene aspekte Enega, pripeljal Duh do samo-zavesti na vseh ravneh in Materijo do tega, da bo njegova popolna manifestacija. Takšna je vzvišena naloga, katere izpolnitev se doseže s sredstvom reinkarnacije.

Ta človek je torej naš resnični človeški Jaz, in mi se motimo, ko imamo za “Jaz” naše telo in ko preveč povzdiguje naš začasni “plašč iz kože”. To je, kot da bi človek moral gledati na svoj plašč kot na sebe, na sebe pa le kot na obešalnik za svoja oblačila. Tako kot naša oblačila obstajajo zaradi nas

in ne mi zaradi njih, ker so le stvari, ki so potrebne zaradi podnebja, ugodja in navade, tako so nam tudi naša telesa potrebna zaradi pogojev, ki nas obdajajo. So zato, da nam služijo, ne pa da nas podjarmijo. Nekateri Indijci nikoli ne govorijo o telesnih potrebah kot o svojih; oni pravijo: “moje telo je lačno”, “moje telo je utrujeno” in ne “jaz sem lačen” ali “jaz sem utrujen”. In četudi zveni stavek v naših ušesih čudno, je bolj resničen od našega samo-istovetenja z našim telesom.

Če bi imeli navado, da bi se istovetili z mislijo, da nismo bivališče, v katerem živimo, ampak Človeški Jaz, ki biva v njem, bi postalo naše življenje neka večja in bolj mirna stvar. Težave bi zbrisali tako, kot z naših oblačil obrišemo prah. Spoznali bi, da nista merilo vseh stvari, ki se nam dogajajo, le bolečina ali ugodje, ki ga prinašajo našim telesom, ampak napredek ali nazadovanje, ki ga prinašajo Človeku znotraj nas. In ko postanejo vse stvari le predmet izkušnje in ker se lahko lekcije nauči vsak, bi morali potrto odzvzeti bolečino in poiskati v njo zavito modrost, tako kot so cvetni listi zaviti v popek. V luči reinkarnacije življenje spremeni svoj vidik, kajti postane šolanje za večnega Človeka znotraj nas, ki išče v njem svoj razvoj; Človeka, ki je bil, je in bo, za katerega ura nikoli ne odbije.

Zato naj začetnik pridobi trdno spoznanje o ideji, da je človek Mislec, Individuum, reinkarnirajoči se Ego, in da ta Ego teži po združitvi z božansko Monado, medtem ko uri in čisti živalski jaz, s katerim je združen med zemeljskim življenjem. Združen z božansko Monado, iskro Univerzalnega Življenja, ki je od njega neločljiva, postane Mislec Duhovni Ego, Božanski Človek (*Človekovih sedem principov*).

Misleca včasih obravnavamo kot nosilca monade, kot nekakšen eterični zaboj, skozi katerega lahko deluje monada na vseh ravneh. Zato pogosto srečamo teozofske pisce, ki pravijo, da je *trojica* ali *trojnost* v človeku tisto, kar se reinkarnira. In morda je lahko ta opis, čeprav ohlapen, ustrezen, če se bo študent spomnil na to, da je monada univerzalna, ne posamezna, in da nas samo naše neznanje zavaja, da ločujemo nas same od naših bratov, da vidimo neko razliko med svetlobo v enem in svetlobo v drugem (*Člove-*

kovih sedem principov. Odnos med tremi višjimi principi je jasno razložen v tej knjižici, ki se je izvorno pojavila v reviji *Lucifer* kot niz člankov in ki so jo bralci tega priročnika gotovo že prebrali.) Ker je monada univerzalna in se ne razlikuje v različnih osebah ali posameznikih, je res le Mislec tisti, za katerega lahko trdimo, da se reinkarnira, in da obravnavamo kot posameznika tega Misleca.

Nadalje, v tem Mislecu se nahajajo vse moči, ki jih obravnavamo kot um. V njem so spomin, intuicija, volja. On zbira vse izkušnje o zemeljskih življenjih, skozi katera prehaja, in hrani te zbrane zaklade znanja, da bi se v njem pretvorili, z njegovo lastno božansko alkimijo, v bistvo izkušnje in znanja, ki jo imenujemo modrost. Celo v našem kratkem obdobju zemeljskega življenja ločimo med znanjem, ki ga pridobimo, in modrostjo, ki jo postopno - a žal preveč redko - izločimo iz tega znanja. Modrost je plod življenjske izkušnje, je okronana lastnina starejših ljudi. Veliko večji in bogatejši pomen pa ima modrost, ki je plod številnih inkarnacij, v katerih se je pridobilo znanje, nakopičile izkušnje, potrpljenje doseglo svojo popolnost, tako da je božanski človek veličasten izdelek stoletij evolucije. V Mislecu je torej kašča izkušenj, požetih v vseh prejšnjih življenjih, nabranih v številnih ponovnih rojstvih, dediščina katere se lahko polasti tisti, ki se nauči dvigniti nad suženjstvo čutom, iz viharja in pritiska zemeljskega življenja do tistega čistega področja, do tiste višje ravni, kjer prebiva naš resnični Jaz.

Kaj je to, kar se ne reinkarnira?

V prejšnjem poglavju smo videli, da se je človekova zunanja oblika, njegova fizična narava, izgrajevala počasi, skozi dve rasi in pol, dokler ni bila pripravljena sprejeti Sina uma. To je narava, ki smo jo imenovali živalska. Sestavljena je iz štirih različnih delov ali "principov": 1. telesa, 2. eteričnega dvojnika, 3. vitalnosti in 4. čutne narave - strasti, apetitov in želja. To je resnično živalski človek, ki se od svojih sorodnikov, ki so popolnoma živalski, razlikuje po vplivu, ki ga nanj vrši Mislec, ki ga je prišel uriti in plemenititi. Če mu odvzamemo Misleca, kot je to v primeru rojenega idiota, dobimo žival, čeprav je njegova oblika človeška.

Mislec, ki je povezan z in vpliva na človeka-žival, podeli tej nižji naravi toliko svojih sposobnosti, kolikor jih je ta človek-žival sposoben objaviti. Te sposobnosti, ki delujejo v in skozi človeške možgane, poznamo kot *um možganov* ali *nižji um*. Na zahodu gledajo na razvoj tega uma možganov kot na tistega, ki v običajnem pogovornem jeziku zaznamuje razliko med živaljo in človeškim bitjem. Tisto, kar teozof pozna kot nižji um ali um možganov, obravnava povprečen zahodnjak kot um sam, zaradi česar pride v pogovoru med teozofom in ne-teozofom do precejšnje zmede.

Mi pravimo, da si Mislec prizadeva doseči in vplivati na človeka-žival, da odpošilja *žarek*, ki vpliva na in v možganih in da se skozi možgane objavlja ravno toliko mentalnih moči, kolikor so jo ti, glede na svoj ustroj in druge fizične lastnosti, sposobni prevesti. Ta žarek vzpostavi vibriranje možganskih živčnih celic, tako kot žarek svetlobe vzburi vibriranje molekul živčnih celic na mrežnici in s tem porodi zavest na fizični ravni. Razum, presojanje, spomin, volja, snovanje - kakor poimenujemo te zmožnosti, ki se objavljajo, ko so možgani polno dejavni - vse te so posledica žarka, ki ga je poslal Mislec, prenarajene zaradi materialnih pogojev, v katerih mora delovati. Ti pogoji vključujejo zdrave živčne celice, ustrezno uravnovešen razvoj določenih skupin živčnih celic, dobro preskrbo s krvjo, ki vsebuje hranljivo snov, ki jo lahko vsrkajo celice in tako nadomestijo izgubo, ter kisik, ki ga porabijo njegovi organi. Če teh pogojev, ali katerega od njih, ni, možgani ne morejo delovati in miselni procesi se skozi takšne možgane ne morejo odvijati nič bolj, kot ne proizvajajo melodijo orgle z razbitim mehkom. Možgani ne morejo proizvesti misli, kakor orgle ne morejo proizvesti melodije. V obeh primerih imamo igralca, ki deluje skozi instrument. Moč igralca, ki naj bi se objavila v mišljenju ali v melodiji, je omejena z zmožnostjo instrumenta.

Nujno je, da študent spoštuje razliko med Mislecem in človekom-živaljo, na možgane katerega igra Mislec, saj nam bo sicer kakršnakoli zmeda onemogočila dojeti nauk reinkarnacije. Kajti Mislec se reinkarnira, človek-žival pa ne.

To je tista težava, ki vodi do tako številnih drugih težav. Človek-žival se rodi, resnični Človek pa je z njim povezan. Resnični Človek deluje skozi možgane človeka-živali, inkarnacijo za inkarnacijo, in ostaja eden in isti. Izmenično deluje v človeku-živali, recimo, Sashital Dev, Caius Glabrio, Johanna Wirther, William Johnson, in v vsakem požanje izkušnjo, skozi vsakega si pridobi znanje, od vsakega dobi material za oskrbo in ga vtke v svoje lastno večno Bitje. Človek-žival premaga svojo smrtnost z zvezo s svojim resničnim jazom. Sashital Dev se ne inkarnira kot Caius Glabrio in

nato kot Johanna Wirther, ali se razcveti kot William Johnson v Angliji devetnajstega stoletja, ampak v vsakem od njih izmenoma prebiva večni Sin uma in zbere iz vsakega takega prebivanja nove izkušnje, sveže znanje. Ta reinkarnirajoči se Ego je edini, ki lahko gleda nazaj v svoja ponavljajoča se rojstva in se spominja vsakega zemeljskega življenja, zgodbe vsakega romanja, od zibke do groba, celotne drame, ki se odvija dejanje za dejanjem, stoletje za stoletjem. Če pogledamo naše namišljene igralce, vidimo, da se William Johnson iz devetnajstega stoletja ne more spominjati svojih prejšnjih rojstev, saj se prej ni nikoli rodil, niti niso njegove oči videle svetlobe prejšnjih časov. Vrojeni značaj Williama Johnsona, značaj, s katerim je prišel na svet, pa je značaj, ki so ga kovali, Johanna Wirther v Nemčiji, Caius Glabrio v Rimu, Sashital Dev v Hindustanu in številni njegovi zemeljski predhodniki v številnih deželah in v mnogih civilizacijah. Temu delu dob dodaja v svojem vsakodnevnem življenju nove dotike, tako da bo prešel iz njegovih rok (značaj), drugačen kot je bil, bolj surov ali bolj plemenit, v roke njegovega dediča in naslednika na življenjski stopnji, ki je tako dejansko, vendar ne v zunanjem smislu, on sam. Tako vprašanje, ki se v mislih pojavi zelo naravno in zelo pogosto: “Zakaj se jaz ne spomnim svojih preteklih življenj?” temelji na nerazumevanju teorije reinkarnacije. “Jaz”, resnični “Jaz” se spominja, človek-žival, ki še ni v polni zvezi s svojim resničnim Jazom, pa se ne more spominjati preteklosti, v kateri on osebno ni obstajal. Spomin možganov lahko vsebuje le zapis o dogodkih, ki so povezani z možgani, in možgani Williama Johnsona niso možgani Johanne Wirther, niti tisti Caiusa Glabria, ne Sashitala Deva. William Johnson lahko doseže spomin o preteklih življenjih, ki se vežejo na njegovo, ko postanejo njegovi možgani sposobni vibrirati na subtilne vibracije, ki mu jih pošilja navzdol tisti žarek, ki je most med njegovim prehodnim osebnošnim jazom in njegovim večnim JAZOM. Da bi bilo to mogoče se mora tesno združiti s tistim resničnim Jazom in mora živeti v zavesti, da on ni William Johnson, ampak Sin uma, in da je William Johnson le začasna hiša, v kateri prebiva zaradi določenih svojih namenov. Namesto življenja v zavesti možganov mora živeti v višji zavesti. Namesto mišljenja, da je njegov resnični Jaz nekaj

izven, nekaj zunaj njega, in o prehodnem Williamu Johnsonu kot “jaz”, se mora istovetiti z Mislecem in gledati na Williama Johnsona kot na zunanji instrument, uporaben za delo na materialni ravni, in katerega je potrebno vzgajati in uriti do najvišje točke učinkovitosti. Tiste učinkovitosti, ki vključuje tudi hitro odzivnost možganov Williama Johnsona, na svojega resničnega lastnika.

Po postopnem, težkem odpiranju človeka mesa na vplive iz višjih ravni, potem ko je resnični Jaz bolj sposoben vplivati na svoje telesno bivališče, posijejo na nižjo zavest prebliski iz preteklih inkarnacij, ki kmalu ne bodo več le prebliski, ampak bolj trajna vizija, dokler preteklost končno ne bo prepoznana kot “moja”, s stalno nitjo spomina, ki daje občutek individualnosti. Tedaj bo sedanja inkarnacija prepoznana kot zadnje oblačilo, v katerega se je oblekel Jaz. Zato se ni modro istovetiti s tem jazom bolj kot s plaščem, ki ga človek obleče in na katerega ne gleda kot na del sebe. Človek ne gleda na plašč kot na del sebe, saj ga je sposoben zavestno sleči in ga pogledati kot ločenega od sebe. Ko naredi resnični Človek s svojim telesom to zavestno na tej ravni, gotovo postane popoln.

Plašč - “plašč iz kože”, eterični dvojnik, vitalnost, čutna narava - se ne reinkarnirajo, ampak se njihove prvine razgradijo in povrnejo v tisto, čemur pripadajo v nižjih svetovih. Vse tisto, kar je bilo v Williamu Johnsonu najbolje, pa preide z Egom v obdobje blaženega počitka, dokler se ne izčrpa spodbuda, ki ga je popeljala iz zemeljskega življenja, in se ponovno vrne na zemljo.

Metoda reinkarnacije

Potem, ko smo pridobili jasno predstavo o reinkarnirajočem se Egu ali Mislecu in o razliki med njim in prehodnim človekom-živaljo, se moramo posvetiti razumevanju metode reinkarnacije.

To metodo bomo najboljše spoznali, če bomo obravnavali raven, kateri pripada Mislec, in silo, s katero deluje. Mislec je to, kar imenujemo peti princip v človeku. Ta peti princip v mikrokozmosu, človeku, ustreza peti ravni makrokozmosa, univerzuma zunaj človeka. Te ravni so diferenciacije prvobitne substance, v skladu z ezoterično filozofijo, in na vsaki ravni deluje zavest v pogojih kakršnikoli pač ti so. Substanca je beseda, ki izraža *obstoj* v njegovi najbolj zgodnji objektivni obliki, prvobitna manifestacija periodičnega aspekta EDINEGA, prvi posnetek bodočega kozmosa v nejasnem začetku vseh manifestiranih stvari.

Ta substanca ima v sebi vse potencialnosti, od najbolj eteričnega Duha do najbolj goste materije. Ezoterična filozofija obravnava prvobitno substanco, iz katere se razvije kozmos in ki je v svoji najbolj redki obliki Duh, Energija, Sila, ter v svoji najbolj gosti materija, pri čemer je vsaka od raznovrstnih oblik v vseh svetovih iz te substance, kot kopičenje v bolj ali manj goste

mase, prežeto z več ali manj sile. Raven pomeni le stopnjo obstoja, na kateri se duh-materija razlikuje znotraj določenih meja in deluje pod določenimi "zakoni". Fizična raven tako pomeni naš svet, ki ga je mogoče videti, slišati, otipati, vonjati in okušati in v katerem pridemo v stik z duhom-materijo - znanost ju imenuje sila in materija, ko sta ločena - preko čutov, najsi je trdna, tekoča, plinasta, itd. In tako je tudi na nadaljnjih ravneh, od katerih je vsako mogoče razlikovati po značilnostih njenega duha-materije. Na vsaki od teh ravni se zavest kaže kot delujoča skozi duh-materijo te ravni.

Tej surovi in zelo strnjeni ugotovitvi moramo dodati še eno dejstvo, in sicer, da te ravni niso kot plasti čebule, ena preko druge, ampak da prežemajo ena drugo tako kot prežemata naša telesa zrak in eter.

Njim ustreza sedem principov, ki so analogni s sedmim ravnem v kozmosu. Med temi je Mislec peta.

Ta peti princip v človeku ustreza peti ravni v kozmosu, *Mahatu*, Univerzalnemu Umu, Božanski Ideaciji, iz katere neposredno izhaja oblikovalna, vodilna, usmerjujoča sila, ki je bistvo vseh diferenciacij, ki jih na fizični ravni imenujemo sile. (To raven pogosto imenujejo tudi tretja, če začnemo štetje z Atmo kot prvo. Vendar ni pomembno, s katerim številom jo označimo, le da študent razume njen odnos do ostalih.) Ves svet oblik, najsi bodo te redke ali goste, se razvije z in preko te sile Univerzalnega Uma, s kopičenjem in ločevanjem atomov, z njihovo obdelavo v oblike, njihovo ponovno razgraditvijo, izgradnjo in uničenjem, sestavljanjem in rušenjem, pritegovanjem in odbijanjem.

To je ena sila v očeh filozofa, mnoge sile za opazovanja znanstvenika, a resnično ena v svojem bistvu in mnogotera v svojih manifestacijah. Tako iz pete ravni izhaja vsa kreacija oblik, pri čemer pojmujejo kreacijo kot oblikovanje pred-obstoječe snovi in njeno oblikovanje v nove oblike. Ta miselna sila je v ezoterični filozofiji izvor oblik. H. B. Blavatsky o njej govori kot o:

“Skrivnostni moči misli, ki jo usposablja, da iz svoje lastne vrojene energije proizvaja zunanje zaznavne pojavne rezultate” (*Tajni nauk*, Vol 1., str. 333.).

Tako kot na peti ravni kozmosa, tako na petem principu človeka. V Mislecu počiva sila, ki ustvarja vse stvari. V tej kreativni moči mišljenja najdemo skrivnost metode reinkarnacije.

Tisti, ki želijo dokaze za to, da mišljenje poraja podobe, “miselne-oblike”, tako da dobesedno potrjuje resnico, da “je misel stvar”, lahko poiščejo to, kar iščejo, v sedaj precej razširjenih poročilih o tako-imenovanih hipnotičnih poizkusih. Miselno-obliko neke ideje je moč projicirati na čist papir, kjer postane vidna hipnotizirani osebi: lahko je tako objektivna, da jo hipnotizirana oseba vidi in čuti kot dejanski fizični predmet. “Medij” vidi misel človeškega bitja kot “duha” v umu prisotne osebe. Ta misel je zasnovana v njegovi *auri*, magnetnem ozračju, ki ga obkroža. Jasnovidni, najsi je v transu ali buden, lahko prepozna in opiše podobo, ki jo je premišljeno oblikovala prisotna oseba, ne da bi bila pri tem izgovorila besedo, ampak je za snovanje jasne miselne podobe uporabila voljo.

Vse osebe, ki lahko “vizualizirajo”, so do neke mere jasnovidne in si lahko z osebnim preizkušanjem priskrbijo dokaze o moči oblikovanja fine materije z voljo. A oblikovati je mogoče tudi manj fino materijo, kar je na primer na Eddyjevi kmetiji naredila H. P. Blavatsky, ko je oblikovala projicirano astralno podobo medija v oblike, ki so bile podobne njej znanim osebam in neznane drugim prisotnim. To ne moremo obravnavati kot nekaj čudnega, če se spomnimo, kako vpliva oblikovanje mišljenja celo na gosto materijo, iz katere so sestavljena naša fizična telesa, ko se značaj zrele osebe vtisne v njegovo lice, katerega lepote ne predstavljata oblika in barvitost, ampak izraz - izraz, ki je maska oblikovana v notranjem jazu. Vsaka utirjena smer mišljenja, grešnost ali krepost, se odrazi na fizičnih potezah. Ne potrebujemo jasnovidnih oči, ki bi pregledovale auro, da ugotovimo, ali je mentalna drža človeka plemenita ali lakomna, zaupljiva ali dvomeča, ljubeča ali sovražna. To je tako splošno dejstvo, da na nas ne naredi nobenega vtisa, pa je vendar dovolj značilno. Kajti, če sile mišljenja oblikujejo gosto

materijo telesa, kaj bi bilo potem neverjetno ali celo čudno v ideji, da so finejše oblike materije prav tako plastične in da rade prevzamejo obrise, v katere jih oblikujejo spretni prsti nesmrtnega Umetnika, mislečega Človeka.

Tako tu obravnavamo manas v njegovi vrojeni naravi, kot oblike proizvajajočo energijo, ko je zaporedje dogodkov v objavljanju zunanjih predmetov naslednje: manas razvije misel, misel pa prevzame obliko na manasični ravni ali v svetu uma; nato ta preide na kama-manasično raven, kjer postane gostejša; nato v astral, kjer postane še gostejša in vidna očesu jasnovidca; če je usmerjena zavestno, z izurjeno voljo, lahko nato takoj preide na fizično raven in se tam obleče v fizično materijo in postane objektivna za navadne oči, vendar pa običajno ostane na astralni ravni kot oblika, ki se bo pojavila v objektivnem življenju takrat, ko se bodo izpolnile okoliščine, ki jo bodo pritegnile k sebi. Mojster je zapisal, da je *adept* sposoben “projicirati in materializirati v vidni svet vse tiste oblike, ki jih je iz inertne kozmične materije v nevidnem svetu izgradila njegova domišljija. Adept ne ustvarja nič novega, ampak le uporablja in rokuje s snovjo, ki jo v njegovi okolici ohranja narava, in snovjo, ki je skozi večnosti prešla skozi vse oblike. Izbrati mora le tisto, ki jo želi priklicati v objektivni obstoj” (*The Occult World - Okultni svet*, str. 88.)

Omemba dobro znanih dejstev na fizični ravni morda lahko pomaga bralcu, da bo spoznal, kako lahko nevidno postane vidno. Govorila sem o obliki, ki se postopno zgošča, ko prehaja iz manasičnega v kama-manasični svet, iz tega v astral in iz astrala v fizični svet.

Predstavljajte si kozarec, ki je na videz prazen, vendar napolnjen z nevidnimi plini, vodikom in kisikom. Iskra sproži združitev in dobimo “vodo”, vendar v plinastem stanju. Kozarec se ohlaja in parni hlapi postopno postajajo vidni. Nato se hlapi kondenzirajo kot kaplje vode. Nazadnje voda pomrzne in postane prevleka trdnih kristalov leda. Torej, ko blisne navzven manasična iskra, poveže fino materijo v miselno-obliko. Ta se zgosti v kama-manasično obliko - naša analogija so hlapi pare. Iz te v astral - analogija je voda; in nazadnje v fizično - to predstavlja led. Študent ezoterične filo-

zofije ve, da se evolucija narave odvija v urejenem zaporedju in navadil se bo, da bo v pod-stanjih materije na fizični ravni videl analogije njenih stanj na različnih ravneh "nevidnih" svetov. Ne-teozofu pa se ponazoritev ponuja le preko konkretne fizične slike procesa zgoščevanja, ki kaže, kako se lahko nevidno zgosti v vidno. Dejansko je ta proces zgoščevanja redkejši v gostejšo materijo eno izmed najbolj splošnih dejstev naše izkušnje. Rastlinski svet raste tako, da iz ozračja jemlje pline in preoblikuje svoje materiale v trdne in tekoče snovi. Dejavnost vitalne sile lahko opazujemo prav v tej nenehni izgradnji vidnih oblik iz nevidnega; in ne glede na to, ali je miselni proces, ki smo ga omenili, resničen ali ne, pa v njem ni nič nemogočega ali celo posebnega. Resničnost je vprašanje dokazovanja, in pričevanja tistih, ki lahko vidijo miselne-oblike na različnih ravneh, so gotovo bolj dragocena od tistih, ki tega ne zmorejo. Beseda stotih slepcev, ki zanikajo vidni predmet, ima manjšo težo kot beseda človeka, ki vidi in lahko priča, da je predmet videl. Glede tega je lahko teozof srečen in lahko čaka, ker ve, da se ta dejstva z zanikanjem ne spremenijo in da bo svet postopno prišel do spoznanja o obstoju miselnih-oblik, kot je prišel - po podobnem obdobju posmehovanja - do spoznanja o obstoju nekaterih dejstev, ki jih je na koncu osemnajstega stoletja zagovarjal Mesmer.

Ugotovili smo, da se dogodki, ki so se porodili na manasični ali kama-manasični ravni kot ideje ali kot misli strasti in čustev, pojavijo v astralni obliki in na koncu objektivno na fizični ravni kot dejavnosti ali dogodki, ki so učinki predhodnih mentalnih vzrokov. V skladu z ezoterično filozofijo je tudi telo tak učinek, in je oblikovano po eteričnem dvojniku, izraz, ki je sedaj našim bralcem že dovolj znan. Moramo si pridobiti jasno predstavo o telesu iz eterične materije, ki služi kot model, v katerega se lahko vgradi gostejša materija. In če želimo v celoti razumeti metodo reinkarnacije, moramo v tem trenutku sprejeti to pojmovanje o gostem telesu kot o rezultatu vgrajevanja gostih molekul v prej obstoječi eterični kalup.

Sedaj pa se povrnimo k ideji o Mislecu, ki ustvarja oblike, delujoč skozi nižji manas ali kama-manas, saj v povprečnem človeku še nekaj časa ne

smemo upati, da bi zasledili čisto manasično dejavnost. V našem vsakodnevnem življenju mislimo in s tem ustvarjamo miselne-oblike:

“Človek nenehno naseljuje svojo pot v veselje s svojim lastnim svetom, ki ga napolnjujejo otroci njegovih fantazij, želja, spodbud in strasti” (*The Occult World* - Okultni svet, str. 90.)

(Obravnavanje učinka le-teh na druge pripada predmetu *karme*, ki ga bomo obravnavali v drugi knjigi.)

Te miselne-oblike ostajajo v njegovi auri ali magnetnem ozračju in sčasoma njih povečano število deluje nanj z zbrano silo, s ponavljanjem misli in s tipom misli, kar vse dan za dnem povečuje njih silovitost z nakopičeno energijo, da določena vrsta miselnih-oblik tako zelo obvladuje njegovo mentalno življenje, da človek raje odgovarja na nje spodbudo, kot pa da bi se odločal za novo. In to, kar imenujemo navada, je tako le zunanji odsev tako zasnovane uskladiščene sile. Tako se zgradi “značaj”, in če dobro poznamo katerikoli zrel značaj, smo sposobni z veliko gotovostjo napovedati njegovo delovanje v določenih okoliščinah.

Ob smrti uri se finejša telesa osvobodijo fizičnega in eterični dvojnik se skupaj z gosto obliko postopoma razgradi. Telo misli iz preživetega življenja določen čas še vztraja in gre skozi različne procese utrjevanja izkušenj, vsrkavanja bolj razdelanih misli, nakar preda svoje rezultate kavzalnemu telesu, samo pa se nato razgradi. Ko se približuje obdobje nove reinkarnacije, kavzalno telo ali reinkarnirajoči se Ego zgradi novo mentalno in novo astralno telo, Gospodje Karme pa priskrbijo model, ki je pripraven izraz karme, ki naj bi bila obdelana. Nato se zgradi še eterični dvojnik.

Ker se možgani, skupaj z ostalim v gostem telesu, izgrajujejo v eteričnem dvojniku, so po svojem ustroju fizični izraz, kakorkoli nepopoln, mentalnih navad in lastnosti človeškega bitja, ki naj bi se inkarniralo; ustrezen fizični nosilec za izvajanje zmožnosti, za katere ga usposablja njegova izkušnja, da bi jih objavil na fizični ravni.

Vzemimo za primer izvajanje grešnega in krepostnega tipa mišljenja, recimo sebičnega in nesebičnega značaja. Prva oseba nenehno poraja miselne-oblike sebičnosti, želje za sebe, upanja za sebe, načrte za sebe. Te oblike, ki lebdijo okoli njega, delujejo nanj tako, da teži po brezobzirnem služenju samemu sebi, ne glede na potrebe drugih, in da išče le lastne cilje. Ob njegovi smrti se tako v njem utrdi sebični tip značaja. Ta se ohrani in v pravem trenutku se ustvari eterična oblika, kot kalup za naslednje gosto telo. Potopljen bo v družino podobnega tipa, staršem, ki lahko priskrbijo fizične snovi, zaznamovane s podobnimi značilnostmi. Gosto telo je zgrajeno po tem eteričnem modelu. Možgani prevzamejo fizično obliko, ki je ustrezna za objavljane surovih teženj samo-poveličevanja in pomanjkanjem fizičnega temelja za objavljane socialnih kreposti. V skrajnem primeru vztrajne in brezobzirne sebičnosti med neko inkarnacijo se ustvarijo pogoji za izgradnjo "kriminalnega tipa možganov" in otrok pride na svet s tem instrumentom klavrne kakovosti, iz katerega bo nesmrtni Mislec lahko izvlekel, pa naj se še tako trudi, le pičlo noto čiste in nežne melodije.

Celotno življenje v to osebnost inkarniranega žarka manasa bo zatemnjeno, razbito in prebijajoče se skozi kamične oblake. Včasih bo, navkljub vsem nasprotnim okoliščinam, slavna in žareča lastnost le nekoliko osvetlila in do neke mere preoblikovala svoj fizični nosilec ter si ob skrajnem naporu in trpljenju podredila nižjo naravo ter počasi in boleče naredila korak ali dva naprej. Toda skozi celotno življenje bo pretekla volja vladala sedanji, in tresoč se ustnice morajo do zadnje kaplje izprazniti posodo, ki je bila napolnjena v pozabljenih dneh.

V drugem domnevnem primeru imamo osebo, ki poraja miselne-oblike nesebičnosti, želje po pomoči drugim, ljubeče načrte v dobrobit drugih, hrepeneča upanja za dobro drugih. Te lebdijo okoli njega in reagirajo nanj. On teži po tem, da bi postal brezoseben, postavlja dobrobit drugih pred svojo lastno. Ko umre je njegov značaj prepojen z nesebičnostjo. Ko pa pride nazaj v zemeljsko življenje, ga model oblike, ki predstavlja njegove predhodne lastnosti, potopi v družino, ki je ustrezna za objavljane višjega

človeka, samo-požrtvovalnih teženj in odsotnost fizičnega temelja za objavljanje surovih instinktov. V tem skrajnem primeru navade samo-žrtvovanja v eni inkarnaciji imamo vzrok za gradnjo dobronamernega in človekoljubnega tipa možganov, ki bodo podedovani, tako da bo otrok prišel na svet s tem instrumentom sijoče kakovosti, ki vibrira pod lahnim dotikom nesmrtnega Misleca in oddaja božanske melodije ljubezni in služenja, da se svet čudi slavi človeškega življenja, ob rezultatih, ki se zdijo kot čisti izliv narave in ne kot krona premišljeno izpeljanih naporov.

Toda te kraljevske narave, ki so preplavljene z blaženostjo, so le zunanji simbol dolgih bojev, galantno vpletenih v sedanost, boj iz neznane preteklosti, a znanih notranjemu osvajalcu, in ki bodo nekega dne postali znani tudi osebnosti, na katero vplivajo. Tako se, korak za korakom, nadaljuje evolucija človeka. V osebnosti za osebnostjo se oblikuje značaj. Pridobitve in izgube se neupogljivo zapisujejo v astralne in mentalne oblike, ki vladajo naslednjim fizičnim manifestacijam.

Vsaka krepost je zunanji znak in simbol za opravljen korak naprej, ponovno zmago, izbojevano nad nižjo naravo. "Vrojene lastnosti", mentalne ali moralne značilnosti, s katerimi se rodi otrok, so nedvomen dokaz preteklih borb, preteklih zmagoslavij ali preteklih napak. To je neprijeten nauk za moralno ali mentalno leno in strahopetno, ki pa podarja veselo in srčno učenje tistim, ki ne želijo biti preužitkarji katerekoli dobrodelnosti, človeške ali božanske, ampak so veseli, da si s potrpežljivostjo in delavnostjo vse za služijo sami.

Edward Carpenter je to resnico zelo plemenito zapisal v poglavju "Towards Democracy" v knjigi *Secret of Time and Satan*:

Umetnosti ustvarjanja se moramo učiti tako kot vsake druge umetnosti; in počasi, počasi, skozi mnoga leta, izgraditi svoje telo.

In moč, ki jo imaš sedaj (takšno, kakršna je) za izgradnjo sedanjega telesa, si pridobil v drugih telesih v preteklosti.

Tako boš v prihodnosti ponovno uporabljal moč, ki jo pridobivaš sedaj.

Toda moč za izgradnjo telesa vključuje vse moči.

Pazi, da ne iščeš te za samega sebe, in za sebe.

Ne pravim, Ne išči; ampak, pazi, kako iščeš.

Kajti vojak, ki gre na pohod, ne išče dodatne opreme, ki bi jo nosil na svojem hrbtu, ampak misli na to, kaj bi lahko pustil za seboj.

Dobro ve, da je vsaka dodatna stvar, ki je ne more s pridom uporabiti in z njo rokovati, zanj ovira.

Če iščeš slavo ali zadovoljstvo ali ugodje ali karkoli drugega za sebe, bo k tebi prišla podoba tiste stvari in se te oprijela - in ti jo boš moral nositi naokoli - in tako priklicane podobe in moči, se bodo zbrale in oblikovale okoli tebe novo telo - ki bo glasno zahtevalo hrano in potešitev.

Če se sedaj nisi sposoben znebiti te podobe, se potem ne boš sposoben znebiti tega telesa, ampak ga boš moral nositi s seboj.

Pazi zato, da ne bi postal tvoj grob in tvoj zapor - namesto tvoj krilati dom in palača veselja.

In ali ne vidiš, da ga boš lahko presegel le ob Smrti?

Kajti, če si suženj čutnih stvari, si se oblekel v telo, kateremu nisi gospodar in si zato obsojen na živi grob, v katerem to telo ne bo uničeno. Zato moraš ob bolečini in trpljenju sedaj priti iz tega groba; in s to izkušnjo si boš pridobil in zgradil novo in boljše telo.

In vedno, v vseh časih, se, ko razširiš krila, zberejo v tvojem mesu vse moči, diabolčne in angelske.

In telesa, ki sem jih vzel in opustil pred tem, so bila nad mano kot zublji plamena, ki sem jih zavrgel.

In bolečine, ki sem jih prenašal v enem telesu, so bile moči, ki sem jih obvladoval v naslednjem.

Velike resnice, veličastno povedane. Nekega dne jim bo verjel tudi človek na zahodu, kot jim sedaj verjamejo in so jim verjeli na vzhodu.

Tako skozi tisoče generacij nesmrtni Mislec potrpežljivo gara v svojem poslanstvu vodenja človeka-živali navzgor, dokler ta ne bo pripravljen postati eno z Božanstvom. V enem življenju morda opravi le majhen korak v svo-

jem delu in končni model je le nekoliko manj žival od človeka, katerega življenjsko delo je v njej utelešeno, kot takrat, ko je prišel v zemeljsko življenje. Na tem rahlo izboljššanem modelu bo izoblikovan naslednji človek in iz njega bo, ob smrti, nastal nov model, ki bo spet malo manj žival in ki bo služil naslednjemu fizičnemu telesu. In tako naprej in naprej, generacijo za generacijo, tisočletje za tisočletjem, s številnimi nazadovanji, ki so potem presežena, s številnimi napakami, spretno usmerjenimi v dobro, s številnimi ranami, ki se počasi zdravijo. V celoti navzgor in naprej. Zmanjševanje živalskega in povečevanje človeškega. Takšna je zgodba o človeški evoluciji. Tako se počasi zaključuje naloga Ega, ko se on dviguje proti božanskemu človeštvu.

Na določeni stopnji tega razvoja začenjajo osebnosti postajati prosojne, da bi se odzivale na vibracije Misleca, in megleno čutijo, da so nekaj več kot le osamljena življenja, da so povezane z nečim trajnim, nesmrtnim. Mogoče ne prepoznajo povsem svoj cilj, vendar začnejo drgetati in drhteti pod dotikom luči, kot spomladi drhtijo popki, ko se pripravljajo, da bi vzbrsteli in se razširili pod sončnimi žarki. Ta občutek vrojene večnosti in popotovanj do konca, lahko občudujemo v eni od pesmi Walta Whitmana:

Zrem proti zahodu s kalifornijskih obal,
raziskujem, neumorno, iščem tisto neodkrito,
jaz, otrok, zelo star, preko valov, v rojstni hiši, oddaljeni zemlji preseljevanj.

Gledam z obal mojega zahodnega morja, skoraj zaokrožen krog;
ki iz Hindustana, z gričev Kashmirja, se steguje na zahod,
iz Azije, s severa, od Boga, prizorišča in heroja,
z juga, s cvetočih polotokov in dišečih otokov.

Dolgo hodil sem, dolgo hodil sem po svetu.
Sedaj sem spet doma, zelo zadovoljen in vesel.
(Toda kje sem tako davno začel? In zakaj še nisem našel?)

Cilj reinkarnacije

Na splošno smo že videli, da je cilj reinkarnacije urjenje človeka-živali, dokler ne postane popolni instrument Božanstva in da je posrednik pri tem urjenju reinkarnirajoči se Ego. Na hitro opišimo pot, po kateri se doseže ta cilj.

Ko se Manasa-putra spusti navzdol, da bi vdihnil dušo človeku-živali, je to bivališče iz materije, ki še ni dosegla svoje popolne gostote. Mislec, ki deluje skoznjo, najprej ustvari to, kar imenujemo, psihične lastnosti, za razliko od intelektualnih. Duhovno se ob svojem prvem stiku z astralno materijo, prevede v psihično in le postopno postaja intelektualno, to je, logično, razumsko, premišljeno; na podlagi podaljšanega stika z materijo bolj gostega tipa. Ob svojem prvem intuitivnem, jasnovidnem, stiku s svojimi tovariši preko miselnega prenosa, ko je (Mislec) prisiljen delovati v gostejših materialih in vzburiti v vibriranje njihove težje celice, se intuicija spremeni v razumevanje in miselni prenos v jezik.

Proces najbolj razumemo, če si predstavljamo, da se vibracije sprožajo v zmeraj bolj in bolj gosti materiji. V manj gosti materiji se vibracije prevajajo kot psihične, v bolj gosti kot lastnosti razuma. Psihične so hitrejše, finejše, bolj neposredne. To so sposobnosti kot so jasno-vidnost, jasno-slišnost,

nižje oblike intuicije, moč za prenos in sprejem miselnih vtisov brez govora. Razumske so počasnejše in vključujejo vse procese možganskega uma. Njihova značilnost je premišljeno razmišljanje, snovanje logičnih verig, kovanje vezi za vezjo in, kot nujni pogoj tega mentalnega dela, oblikovanje govora.

Ko se ta proces izpopolni in možgani dosežejo svojo najvišjo točko intelekta, tako da se hitro odzivajo na astralne spodbude in jih takoj prevajajo v njihove intelektualne analogije, tedaj napoči čas za naslednji veliki korak naprej, in sicer za urjenje možganov, da se neposredno odzivajo na finejše vibracije in jih prenesejo v zavest možganov, brez zamudnega procesa prevajanja. Takrat postane izvajanje psihičnih sposobnosti del zavestne opreme razvijajočega se človeka in se normalno uporabljajo, brez napora ali napetosti. Možganski um in psiha se tako združita in znova so pridobljene vse psihične moči, z dodatkom intelektualne izkušnje.

Začasna zatemnitev, ki je posledica rasti bolj goste materije okoli razvijajočega se človeka, postopno izginja, ko postaja materija bolj voljna in prosojna. S tem se materija “odreši”, to je, izuri v popoln nosilec za objavljanje Duha.

“Civilizacija je vedno razvijala fizično in intelektualno na račun psihičnega in duhovnega” (*Tajni nauk*, Vol III., str. 318), toda brez tega razvoja človek-žival ne bi postal božanski, “popolno sedmerno bitje”, ki je razvijajoči se cilj reinkarnacije.

Naša človeška rasa se nahaja vzpenjajočem se loku. Čista in preprosta intelektualnost dosega svoje najvišje zmožnosti. Na vseh straneh se pojavljajo znaki psihičnih dejavnosti, ki, ko se razvijejo onstran intelekta in ne pred njim, obeležujejo prihajajoče zmagoslavje duhovnega Človeka. Pri nekaterih ljudeh naše rase se je to zmagoslavje izpolnilo in ti so tisti, katere opisujemo kot Arhate, Mahatme in Mojstre. Pri njih je telo čisti nosilec duhovnega Človeka, ki ni več zaprt in omejen s telesom, v katerem prebiva, ampak je telo primeren instrument za delo na fizični ravni, ki uslužno

odgovarja na vsako spodbudo svojega lastnika in nudi na razpolago vse moči in sposobnosti za uporabo v svetu grobe materije, ki je sicer nedosegljiva za duhovno Bitje. Duh je lahko dejaven na duhovni ravni, a brezčuten na vseh drugih, ker ni sposoben s svojo fino esenco delovati na ravneh bolj grobe materije. Duhovna Inteligenca je lahko dejavna na duhovnih in mentalnih ravneh, a je preveč fina za delovanje na bolj grobih. Le potem, ko z inkarnacijami osvoji materijo za materijo, lahko postane dejavna na vseh ravneh “popolnega sedmernega bitja”. To je značilnost poti arhatstva. Arhat je duhovna Inteligenca, ki je osvojila, si podredila in izurila materijo, da je njegovo telo postalo materializiran izraz njega samega. Takrat je pripravljen na korak, ki ga naredi za “Mojstra” ali zmagoslavnega Krista.

Seveda, v takem popolnem sedmernem bitju so zbrane vse sile vesolja, duhovne, psihične in materialne. Ko ima človekovo živo telo v sebi, v miniaturi, vse sile, ki jih najdemo v fizičnem vesolju, tako da lahko občuti spodbude svoje psihične in duhovne narave, potem lahko pripelje na fizično raven tudi sile psihičnih in duhovnih univerzumov. Od tu na videz “čudežno” povzročeni učinki, katerih vzroki so skriti, ki pa zato še niso neobstoječi. Na enak način kot lahko zapora galvanskega kroga povzroči eksplozijo, ki je oddaljena več milj od kraja zapore, se lahko tudi dejanje izurjenega objavi v materialnem pojavu, na ravni, ki je daleč pod njegovo lastno. Človekovo neznanje ustvarja nadnaravno, znanje pa ga zniža na naravno. Narava je le en aspekt *vsega*, tisti aspekt, ki je sedaj v manifestaciji.

Tu se lahko pojavi vprašanje: “Ko človek doseže ta cilj, kateremu cilju naj služi potem?” Na tej točki leži pred zmagoslavnim duhovnim Človekom nekaj *poti*. Dotaknil se je vrha vseh možnih dosežkov na tem svetu. Za nadaljnji napredek mora preiti v druga področja bivanja. Pred njim leži *nirvana*, polnost duhovnega znanja, blažena vizija, o kateri so kristjani le šepetali, mir, ki presega razumevanje. Edina pot, Pot Odpovedi, prostovoljno sprejetje življenja na zemlji z namenom služenja rasi, je pot, o kateri Kwanyin odločno pravi:

“Nikoli ne bom iskal, ne sprejel, neko zasebno, individualno odrešitev - nikoli ne bom vstopil v končni mir sam, ampak bom vedno in povsod živel in stremel po univerzalni osvoboditvi vsakega bitja na tem svetu” (Conway, *Sacred Anthology*, str. 233).

Narava in namen te izbire je opisan v *Knjigi zlatih naukov*, v odlomkih, katere je H. P. Blavatsky prevedla v plemenito angleščino. Osvajalec zmago-slavno stoji in:

Njegov um se kot umirjeni in brezmejni ocean širi v brezkraini prostor. V svoji močni roki drži življenje in smrt.

Sedaj bo gotovo prejel svoje veliko plačilo.

Ali ne bo uporabil darov, ki jih to prinaša, za svoj počitek in blaženost, svojo zasluženost blaginjo in slavo - on, krotilec velike zablode?

Toda odgovor je jasen:

Ne, O ti kandidat za skrito znanje narave! Če hoče človek slediti korakom svete *tathagate*, potem ti darovi in moči niso za jaz.

Vedi, da se mora tok nadčloveškega znanja in modrosti dev, ki si ju pridobil, preliti iz tebe, ki si kanal *alaye*, v drugo strugo.

Vedi, O naljor skrivne poti, njene čiste in sveže vode morajo biti uporabljene za to, da postanejo slajši grenki valovi oceana - tistega mogočnega morja žalosti, ki so ga oblikovale solze ljudi.

Samo-obsojen, da živiš skozi prihodnje *kalpe* (cikle dob), ne da bi te hvalili in zaznali ljudje; zagozden kakor kamen med druge brezštevilne kamne, ki tvorijo “varovalni zid”, taka je tvoja prihodnost, če si prestopil sedma vrata. Zgrajen z rokami mnogih mojstrov sočutja, z njihovo krvjo utrjen, varuje človeštvo, odkar je človek postal človek, varuje pred nadaljnjo in precej večjo bedo in žalostjo.

Sedaj skloni glavo in dobro prisluhni, O Bodhisattva - sočutje govori in pravi: “Ali lahko obstaja blaženost, če mora vse, kar živi, trpeti? Ali boš ti rešen in poslušal jok celega sveta?”

Sedaj si slišal, kar je bilo rečeno.

Ti boš izvršil sedmi korak in prestopil vrata končnega znanja, le zato, da se boš združil s stisko - če naj bi bil *tathagata*, sledi stopinjam svojih predhodnikov, ostani nesebičen do brezkončnega konca.

Ti si razsvetljen - izberi svojo pot.

(*The Voice of the Silence* - Glas tišine, odlomki 283, 285, 289, 290, 293, 307-10.)

Izbira, sprejeti inkarnacijo vse dotlej, dokler rasa ne bo dosegla svoje izpolnitve, je Mojstrova krona, krona popolnega Človeka. Njegova modrost, njegove moči, so položene k nogam človeštva, da mu služijo, pomagajo, vodijo po poti, ki jo je sam prehodil. To je tisti cilj, ki leži onstran reinkarnacije, za tiste, katerih močne duše lahko opravijo VELIKO ODPOVED. Oni postanejo rešitelji sveta, cvet in slava svoje rase. Reinkarnacija zgradi popolno sedmerno bitje, njegovo individualno zmagoslavje pa služi odrešitvi človeštva kot celote.

Vzrok za reinkarnacijo

Temeljni vzrok za reinkarnacijo, kot za celotno manifestacijo, je želja po dejavnem življenju, žeja po čutnem obstoju. Globoko bistvo narave, očitno v svojih delovanjih, vendar nerazumljivo glede izvora in razloga, se objavlja kot “zakon periodičnosti”.

“Neka izmenjava, kot recimo, Dneva in Noči, Življenja in Smrti, Spanja in Budnosti, je tako splošno dejstvo, tako popolnoma univerzalno in brez izjeme, da je mogoče z lahkoto dojeti, da v njem vidimo enega izmed absolutno temeljnih zakonov univerzuma” (*Tajni nauk*, Vol. I., str. 45).

Povsod sta plima in oseka, ritem, ki je sistola in diastola kozmičnega srca, ki se objavlja ob vsaki priložnosti. Vendar nam vzrok zanj uide. Ne moremo reči, zakaj stvari potekajo tako. Vidimo lahko le to, da takšne so. V ezoterični filozofiji je ta isti zakon znan kot izraz izliva in ponovnega vsrkanja univerzumov, noči in dneva Brahme, izdiha in vdiha *velikega diha*. Zato so Hindujci naslikali Boga želje kot spodbudo k manifestaciji.

“Kama je v *Rig Vedah* (x., str. 129) personifikacija tistega čutenja, ki vodi in poganja kreacijo. Je prvi vzgib, ki je spodbudil Eno, po njegovi manifestaciji iz čisto abstraktnega Principa, v kreiranje. Želja se je najprej poro-

dila v Njem, bila je prva klica uma; in katero so modri, ko so s svojim razumom iskali, prepoznali za vez, ki povezuje Entiteto z Ne-entiteto” (*Tajni nauk*, Vol. II., str. 185).

Izvorno je *kama* hrepenenje po dejavnem čutnem obstoju, obstoju živega čutenja, po razburkanosti čutnega življenja. Ko pride duhovna Inteligenca v stik s to željo po čutenju, je njeno prvo dejanje to, da jo naredi bolj silovito. Stihi pravijo: “Iz svoje lastne esence so napolnili Kamo”. Tako postane kama, za posameznika kot za kozmos, prvotni vzrok za reinkarnacijo. Ko se želja diferencira v želje, te priklenejo Misleca na zemljo in ga, korak za korakom, vodijo nazaj v ponovno rojstvo. Hindujski in budistični spisi pogosto ponavljajo to resnico. V *Bhagavad Giti* beremo:

Ta, čigar jaz obvladan je,
razum pa vezan ni na nič,
in poželenja je pregnal, z odpovedjo
dosegel bo prostost popolno vseh dejanj.
(*Bhagavad Gita*, slov. izd., XVIII-49, 119)

V *Udanavargi*, severno budistični različici Dhammapade, ki so jo prevedli Tibetanci, je obdelana ista tema:

Tisti, ki ga objemajo okovi želja,
se jih težko osvobodi, pravi Blaženi.
Neomajni, ki ne skrbi za srečo želja,
se jih znebi, in bo kmalu odpotoval.

Spet in spet iščejo svoj obstoj,
spet in spet vstopajo v maternico,
bitja prihajajo in gredo,
eno stanje bitja menja drugo.

Težko se je znebiti obstoja v tem svetu.
Tisti, ki se je znebil pohlepa,
ki je odstranil seme,

ne bo več predmet preseljevanja,
ker pohlepu je naredil konec.

V spisih Južne Budistične Cerkve je nenehno prisoten poudarek na isti ideji. Učencu se svetuje naj ne bo zaupljiv, dokler ne “doseže pogasitve želja,” in potem, ko opiše način, na katerega želje in strasti vežejo človeka na, zemeljsko življenje, *Dhammapada* nadaljuje:

Tisti, ki je dosegel izpolnitev,
tisti, ki ne trepeta,
ki je brez žeje in brez greha,
tisti je razbil vse osti življenja:
to bo njegovo zadnje telo.

Tisti, ki je brez žeje in brez nagnjenj,
tisti, ki razume besede in njihovo razlago,
tisti, ki pozna vrstni red sporočil,
(tiste, ki so prej in tiste, ki pridejo pozneje)
je prejel svoje zadnje telo,
njega imenujejo veliki modrec, veliki človek.

Vse sem osvojil, vse vem,
v vseh pogojih življenja sem brez madeža;
vse sem zapustil,
in se osvobodil z uničenjem žeje.

In še zmagoslavni stih, ko Gautama doseže pot Bude:

Ko bom iskal ustvarjalca tabernaklja,
bom vstopil v tok mnogih rojstev,
tako dolgo, dokler ga ne najdem.

Boleče je ponovno in ponovno rojstvo.
Toda sedaj, ustvarjalec tabernaklja,
sem te spoznal.

Ne boš več ustvaril tega tabernaklja,
Vsi špirovci so razbiti, sleme razdvojeno,
um se je približal Večnemu,
in dosegel uničenje vseh želja.

Ko študent razume naravo želje, razume, zakaj je potrebno njeno uničenje, da se lahko izpopolni duhovni Človek. Želje morajo biti prisotne, dokler zbiramo žetev izkušnje, kajti le z zbiranjem požetih izkušenj se hrani in podpira rast. Dokler je še potrebna izkušnja, je tudi želja po njej zaželeno, tako da se Ego zopet in zopet vrača na zemljo. Vendar pa morajo drug za drugim odpadati njeni okovi, ko Ego dosega popolnost svojega tabernaklja, kajti želja je osebna in zato sebična, in če želja spodbuja delovanje, potem je čistost delovanja omadeževana. Pogoj za pot arhatstva je nenehna dejavnost brez vsake osebne koristi. Arhat mora "dati luč vsem, in je ne vzeti od nikogar". Pri vzpenjanju moramo eno za drugo odpraviti vse želje, željo po osebni veselju, osebni ugodju, osebni pridobitvi, osebni ljubezni, osebni dosežkih in zadnji, najbolj subtilno od vseh, željo po osebni popolnosti, kajti osebni jaz se mora izgubiti v enem Jazu, ki je Jaz vsega kar živi.

Tu sta potrebni dve opozorili, da ne bi prišlo do nerazumevanja. Prvo: osebne ljubezni ne smemo ubiti, ampak jo razširiti, dokler ne postane univerzalna. Ne ljubimo drugega manj, ampak postanejo dragi vsi, tako da nas enako stisne pri srcu žalost našega kot vseh drugih otrok in nas gane k enakemu delovanju v pomoč. Ljubezen mora biti usmerjena navzgor in ne navzdol. Srce ne sme pomrzniti, ampak vzplamteti za vse. Neuspeh pri uresničevanju te naloge in njena težavnost, lahko privedeta do zadušitve ljubezni namesto do njene rasti. Vse-prežemajoča ljubezen, ne odsotnost ljubezni, bo rešila svet. Mahatma je ocean sočutja; on ni ledena gora.

Z lahkoto lahko ugotovimo, zakaj je potrebno to odpiranje navzven, preden se doseže pot mojstrstva, saj Mojster ohranja svoje moči za dobro vseh in ne le za vzpon katerekoli posamezne družine ali naroda. On je služabnik človeštva in pot do pomoči njemu mora biti potreba in ne krvno sorodstvo.

On nadčloveške moči združuje z nadčloveško nepristranskostjo. Osebnostna navezanost ne sme nikoli obtežiti stopnic pravičnosti. On je suženj dolžnosti bolj kot vsi drugi ljudje, kajti vsako kolebanje v tej smeri prinaša posledice, ki so sorazmerne z njegovo veličino.

On mora biti sila za dobro. Dobro mora valovati v tistih kanalih, kjer je najbolj potrebno, in ne v tistih, ki so zaznamovani z osebnostnimi ljubeznimi ali rasnimi predsodki. Zato je potrebno dolgotrajno urjenje, osebni asketizem, osamitev, ki so pogoji za pot učenca.

Drugič: delovanje se ne sme ustaviti zato, ker učenec ne išče več sadov delovanja kot nagrado za svoje delovanje.

“Sej prijazna dejanja, pa boš žel njihov sad. Nedelovanje v dejanju usmiljena postane delovanje v smrtnem grehu. Tako pravi Modri. (*Glas tišine*, 135)

Ali se boš vzdržal delovanja? Ne, tako tvoja duša ne bo pridobila svoje svobode. Da bi dosegel Nirvano, mora človek doseči Samo-Poznavanje, in Samo-Poznavanje je otrok prijaznih del” (*Glas tišine*, 136).

Toda, medtem ko mora biti delovanje izpolnjeno s polnim naporom človeških moči, pa mora želja po sadovih za osebno potešitev oditi. Dobro delo mora biti opravljeno zaradi pomoči, zaradi uporabnosti za druge in ne zaradi lastne ali hvale drugih, niti zaradi subtilnega hrepenenja po samo-izpopolnjevanju. Težava, da bi spoznali razliko med delovanjem in željo po sadovih delovanja, je vodila do mrtvila in pasivnosti, ki je tako značilna za vzhodne narode, katere je duhovna sebičnost in brezbržnost pripeljala do propada.

Tako kot je splošna želja po čutni izkušnji vzrok za reinkarnacijo na splošno, pa je določen vzrok za vsako individualno reinkarnacijo obnovljeno hrepenenje po okušanju obstoja na fizični. Po dolgem življenju na zemeljski ravni in zbrani zalogi izkušenj je to hrepenenje po fizičnem obstoju začasno potešeno in želja počiva. Nato nastopi obdobje breztelesnosti, med katerim Ego nekako ponovno vstopi vase, preneha z usmerjanjem energije navzven

na fizično raven in usmeri vse svoje energije v notranje dejavnosti, pregleduje zbrano zalogo izkušenj, žetev pravkar zaključenega zemeljskega življenja, jih ločuje in razporeja, vsrkava tisto, kar je možno vsrkati, in zavrača tisto, kar je obrabljeno in neuporabno.

To je delo v devachanskem obdobju, obdobju, ki je nujno za vsrkavanje in pridobitev ravnovesja. Tako kot delavec zbira materiale za svoje delo in se, potem ko jih je zbral, vrne domov, da bi jih razporedil in uredil, da bi iz njih lahko naredil nek umetniški ali uporaben predmet, na enak način mora Mislec, potem ko je zbral zalogo iz materialov svojih življenjskih izkušenj, te vtakati v tkanino svojega tisočletnega obstoja. On ne more stalno delovati v vrtincu zemeljskega življenja, kot tudi delavec nenehno ne zbira potrebnih materialov, ne da bi iz njih karkoli naredil. Človek ne more hrane le jesti, ampak jo mora tudi prebaviti in jo vsrkati za izgradnjo tkiv svojega telesa. To, da je med obdobji dejavnosti za vsa bitja potreben počitek, kaže na to, da je devachan absolutna nujnost, in da je graje vredna nepotrpežljivost slabo poučenih teozofov, ki se jezijo, da je to "zapravljanje časa".

Zapomnimo si, počitek je stvar, brez katere ne moremo. "Utrujeni in izčrpani Manu (misleči Ego)" ga potrebuje, kajti le "spočiti Ego" je pripravljen in opremljen za reinkarnacijo. Mi nimamo potrebne energije, da bi nosili breme mesa, dokler ni obdobje osvežitve usposobilo mentalne in duhovne sile življenja, da se obnovijo v duhovnem človeku. Šele, ko se približuje zaključku cikla ponovnih rojstev, je Ego, okrepljen s tisočletji izkušenj, usposobljen za strašne napore svojih zadnjih naglo ponavljajočih se življenj "brez devachanske prekinitve" in prestopiti tistih zadnjih sedem korakov na lestvi obstoja s krepkimi mišicami, ki so se okrepile na vzponu, ki se pne za njim.

V devachanu lahko prihaja do napredovanja - mimo nujnega procesa vsrkavanja, o katerem smo ravnokar govorili in ki je pogoj za nadaljnji razvoj. H. P. Blavatsky pravi:

"V nekem smislu si lahko pridobimo več znanja, to pomeni, da lahko dalje razvijamo katerokoli sposobnost, ki smo jo cenili in si jo želeli pridobiti v

življenju, seveda, če gre za abstraktne in idejne stvari, kot so na primer glasba, slikanje, pesništvo in drugo, kajti devachan je samo idealizirano in subjektivno nadaljevanje zemeljskega življenja” (*The Key to Theosophy* - Ključ k teozofiji, slov. izd., str. 143).

To lahko pojasni čudovito genialnost otroka, ki jo včasih srečamo, še posebej na področju glasbe, in ki se vije daleč čez kakršnokoli stopnjo, ki bi jo v zgodovini te umetnosti dosegla arijska rasa. Dobro je, da se pri tem spomnimo, da nas odločna raba abstraktnega mišljenja, idealističnega hrepenenja, usmerja k devachanskemu stanju in katerega vzpostavi kot dejavno, kot tudi pasivno, stanje napredovanja. Čeprav je devachan v bistvu svet učinkov, pa se vendar v veliki meri polni tudi iz sveta vzrokov, čeprav je res tudi to, da mora biti prisotna spodbuda, ki bo omogočila mirno vrtenje kolesa vzdolž te poti. V devachanu ne nastajajo vzroki, se ne začenjajo neka nova prizadevanja, ampak se tam nadaljujejo napor, katerih cilj so višje ravni bivanja, ki jih človek lahko doseže iz zemeljskega življenja. Zakaj obstaja ta možnost, je lahko videti, saj so abstraktne in idejne višine razsvetljene z manasičnim žarčenjem, katerega svetloba ni zatemnjena, ko se *manas-tajasi* (sijoči ali razsvetljeni Manas) nevezan dvigne na svojo lastno raven.

Ob tem sklepu se pojavi zanimivo vprašanje: ko se konča obdobje počitka in se izčrpajo sile, ki vodijo Ego iz zemeljskega življenja, se oživlja hrepenenje po čutnem fizičnem obstoju in Ego se pripravlja na prečkanje “praga devachana”, da bi prišel na raven reinkarnacije, ki ga bo vodila v posebno raso, narod, družino, v kateri bo našel svoj novi tabernakelj iz mesa; kaj določa spol, ki naj bi ga nosil? Ali je to ljubezen? Je to svobodna izbira? Je to nujnost? Nobeno vprašanje ne gre raje z ust raziskovalca.

Zakon karme je tisti, ki ga nezmotljivo vodi proti rasi in narodu, kjer bo našel splošne značilnosti, ki bodo proizvedle telo in priskrbele družbeno okolje, ki bo pripravno za objavljanje splošnega značaja, ki ga je Ego zgradil v prejšnjih zemeljskih življenjih, in za žetev pridelka, ki ga je posejal.

Ko se pojavi Ego, pripravljen za novo inkarnacijo, ga na pragu devachana čaka karma s svojo armado *skand*. V tem trenutku zatrepeče prihodnja usoda sedaj spočitega Ega na tehtnici pravičnega povračila, kajti zdaj je spet pod oblastjo dejavnega karmičnega zakona. V ponovnem rojstvu, ki mu je namenjeno in je bilo izbrano in pripravljeno po skrivnostnem, neizpros-nem, to da nepristranskem in glede možnosti odločanja nezmotljivem za-konu, bodo kaznovani grehi njegovega prejšnjega življenja. Vendar pa Ego ne pade v nekak domišljijiski pekel s plameni in smešnimi hudiči z rožički in kopiti, ampak na našo zemljo, na raven in na področje svojih grehov. Tu se bo moral spokoriti za vsako slabo misel in dejanje. Kakor je sejal, tako bo žel. Reinkarnacija bo zbrala okoli njega vse tiste druge Egoje, ki so trpeli, bodisi neposredno ali posredno, zaradi njegove roke ali tudi samo zaradi nezavednega posredovanja njegove prejšnje osebnosti. Vse te ljudi bo Ne-mesis (gr. boginja maščevanja, op.p.) postavila na pot novemu človeku, ki skriva "stari, večni Ego, in Nova osebnost ni nič več kot nova obleka, s svojimi posebnimi značilnostmi, kot so barva, kroj in kakovost; toda res-nični človek, ki jo nosi, je isti stari grešnik kot v preteklosti" (*The Key to Theosophy* - Ključ k teozofiji, slov. izd., 129, 130).

Skozi bojevito osebnost v eni inkarnaciji Ego zasnuje vzroke, ki ga v ponov-nem rojstvu vodijo k rasi in narodu, ki prihaja v bojevito obdobje svoje zgodovine. Ego rimskega bojevitega, kolonizacijskega tipa bo voden, reci-mo, v Anglijo pod vladavino Elizabete, v narod in dobo, v kateri mu bo fizična dediščina priskrbela telo in družbene sile v okolju, ki bodo pripravne za objavljanje značaja, ki se je gradil pred petnajstimi stoletji.

Drugo vlakno v vrvi karme, eno najmočnejših, je prevladujoča težnja in usmerjenost v zadnjem, zaključenem življenju. Prevladujoče težnje in od-ločna zavzemanja za katerokoli smer mišljenja in delovanja, se pojavijo kot vrojene lastnosti. Človek močne volje, ki se neomajno izpostavi, da bi pri-dobil blagostanje in sledi tej odločitvi nepopustljivo in brezobzirno skozi svoje celotno življenje, bo v drugi inkarnaciji podoben enemu od tistih ljudi, ki so pregovorno "srečni" in o katerih govorimo: "česarkoli se dotakne se

spremeni v zlato". Zato je tako zelo pomembna izbira naših idealov, naš izbor ciljev v življenju, kajti ideali v enem postanejo okoliščine v naslednjem življenju. Če so ti sebični, nizkotni, materialni, nam naša naslednja inkarnacija prinese okolje, v katerem ti pridejo v naš doseg. Če nam železna volja sedaj prinaša srečo, pa nas njena železna srajca zagrabi v svoje kremplje preko zaliva smrti in ponovnem rojstvu ter si prizadeva, da bi se izpolnila. Med devachanskim premorom ne izgubi svoje moči, ampak zbere vse svoje sile in tako deluje v subtilnejši materiji, da pripravi za Egojevo vrnitev tabernakelj, v katerega je vgrajena ta močna in strastna želja, ter je tako pripravljen za izpolnitev predvidenega cilja.

Kar človek seje, to žanje. On je mojster svoje usode in če si želi izgraditi začasen uspeh, fizično ugodje, mu tega nihče ne more odreči. Le z izkušnjo se bo naučil, da so moč, blagostanje in ugodje le sadeži mrtvega morja; da z njimi sicer lahko obleče telo, a ob tem ostane Ego gol in drgeta od mraza. Njegov resnični Jaz ni zadovoljen z luščinami, ki so dobra hrana le za prašiče. Potem ko bo zadovoljil žival v sebi in izstradal človeka, bo v oddaljeni deželi, kamor so ga pripeljale njegove samovoljne noge, hrepeneče obračal oči po svojem resničnega domu. Skozi številna življenja se bo tedaj boril, z vso silo, ki jo je uporabil za nadvlado, za služenje. Močan človek, ki gradi svojo moč za izpopolnjevanje drugih, usmeri to prizadevanje v lastno izpopolnjevanje, da bi se izuril za pokorščino zakonu ljubezni.

Na vprašanje: Kaj določa spol? je težko odgovoriti, celo namigniti, saj določne informacije v tej smeri še niso bile podane. Ego je brezspolen, in vsak Ego, v svojih številnih inkarnacijah, prebiva tako v moških kot ženskih telesih. Ker je cilj reinkarnacije izgradnja popolnega človeštva, v katerem morajo popolnoma uravnovesiti pozitivne in negativne prvine, je jasno, da mora Ego z izkušnjo razviti te lastnosti do njihove popolnosti, in to v svojih prisvojenih fizičnih telesih, pri čemer je izmenjava spolov nujna.

Opažamo lahko tudi to, da je na sedanji stopnji razvoja že dosežen napredek v sintetiziranju tega procesa in da srečamo plemenite tipe obeh spolov, ki kažejo nekatere značilnosti, ki so se zgodovinsko razvijale v drugem spolu.

Tako se moč, trdnost in pogum, ki so se razvijale v moški smeri, spajajo z nežnostjo, čistostjo, vztrajnostjo, ki so se razvile v ženski. S tem ujamemo namig o bodočem človeštvu, ko se bodo združili "pari nasprotij", ki so bili zaradi razvoja ločeni. Zdi se, da spolna izkušnja nenehno vzpostavlja ravnovesje evolucijskega procesa in da prinaša lastnosti, ki so na določeni stopnji potrebne, tako da so karmične posledice prizadejanih dejanj enega spola drugemu, tiste, ki omogočijo hudodelcem, da v nasprotnem spolu pretrpijo učinke vzrokov, ki so jih spočeli.

Tako karma zaznamuje smer, ki oblikuje Egojevo pot v novo inkarnacijo, karma, ki je kolektivnost vzrokov, ki jih je postavil Ego sam. V študiju te igre karmičnih sil obstaja stvar, ki je moramo nujno omeniti - jasnovidna vizija Ega, da takoj sprejme pogoje za svojo osebnost, ki so daleč od tistih, ki bi si jih želela sprejeti osebnost sama. Šolanje skozi izkušnje ni vedno prijetno in omejeno znanje osebnosti potrebuje precej zemeljskih izkušenj, ki se zdijo nepotrebno boleče, nepravilne in neuporabne. Ego, pred potopitvijo v "zaspanost telesa" vidi vzroke, ki počivajo v pogojih inkarnacije, v katero naj bi vstopil. Tako spozna njeno priložnost za rast, kako bodo prešle v ravnovesje vse preživete žalosti in bolečine, najsi še tako banalne za njegov prodoren, daleč segajoč pogled preko veselja in gorja zemlje.

"Kaj pa je življenje drugega kot le korak v neprestan napredek slehernega inkarnirajočega se Ega, vsake božanske duše, v razvoj, ki poteka od zunaj navznoter, od materialnega k duhovnemu in ki na koncu vsake stopnje doseže popolno združenost z božanskim principom. Od moči do moči, od lepote in popolnosti na eni ravni k še večji lepoti in popolnosti na drugi, s pridobitvijo novega sijaja, novega znanja in nove moči, takšna je usoda vsakega Ega" (*The Key to Theosophy* - Ključ k teozofiji, slov. izd., 143).

In kaj je z usodo, ki zavrže minljivo trpljenje trenutka ali celo tesnobo temnega življenja?

Dokazi za reinkarnacijo

Naši dokazi za reinkarnacijo ne prinašajo popolne in splošne predstavitve, ampak so zasnovani kot trdna domneva o tem, kaj lahko obstaja v naravi stvari. Teorija, ki jo podpirajo, nudi edino zadovoljivo razlago o rasti in propadu narodov, o dejstvih individualne evolucije, o raznovrstnih možnostih človeka, o ponavljajočih se ciklih v zgodovini, o edinstvenosti človeških značajev. Vesela sem - ob mojem lastnem prepričanju, da je reinkarnacija dejstvo - da jo lahko predstavim kot razumno delujočo hipotezo in ne le kot nakazan teorem. Jaz namreč pišem za tiste, ki iščejo dokaze v dejstvih človeškega življenja in njegove zgodovine; takšnim pa se reinkarnacija ne more predstaviti drugače kot razumna hipoteza. Tisti, ki vedo, da je resnična, ne potrebujejo mojih argumentov.

1. Nekatere živeče osebe, pa tudi nekatere, ki niso prisotne v zemeljskem življenju, se spominjajo svojih lastnih preteklih inkarnacij in si lahko priključijo v spomin njihove dogodke na enak način kot priključijo dogodke iz svojih sedanjih življenj. Spomin - ki je vez med različnimi stopnjami izkušanja zavestnega bitja in ki prinaša tako občutek individualnosti kot osebnosti - pri njih sega skozi portal preteklih rojstev in smrti. Noči smrti ne prekinjajo verige spomina, kot je ne prekinejo noči, ki ločujejo dneve v

našem običajnem življenju. Dogajanja v njihovih preteklih življenjih so tako realne izkušnje njihovih živih jazov, kot da bi se dogodila pred nekaj leti. Za njih je nasprotovanje temu, da bi oni imeli te izkušnje, stališče, ki je ravno tako neumno, kot če bi vztrajali pri tem, da bi se dogodki, ki so se jim zgodili pred desetimi leti, niso zgodili njim, ampak komu drugemu. O tem vprašanju z vami ne bodo razpravljali, ampak bodo le skomignili z rameni in zamenjali temo razgovora, ker se ni moč prepirati o človekovi lastni izkušnji izven njegove zavesti o tej izkušnji. Po drugi strani pa človek pričevanja o dejstvih, ki so predmet njegovega poznavanja, ne more predstaviti kot realna dejstva neki drugi osebi. Zaradi tega je to pričevanje končni dokaz le za osebo, ki ga je izkusila. Prepričanje o resničnosti reinkarnacije je dokončna le za osebo, katere spomin je ohranil priče svoje lastne preteklosti. Vrednost takega pričevanja za poslušalca je odvisna od njegovega mnenja o intelektualnem zdravju in moralni drži govornika. Če je govornik oseba, ki ne opravlja svoje vsakodnevne posle z običajnim zdravim razumom, ampak tudi vzvišene intelektualne moči; oseba, ki ni le povprečno moralna, ampak poseduje vzvišeno moralno čistost, resnicoljubnost in skrbnost; v takšnih okoliščinah bo verjetno imelo njegovo premišljeno stališče, da se spominja dogodkov iz svojih preteklih življenj, recimo, nekaj stoletij nazaj, in okoliščin teh dogodkov v povezavi s podrobnostmi lokalnega okolja, določeno težo za vse, ki poznajo njegovo integriteto in sposobnosti. To je sicer dokaz iz druge roke, toda po svoje dober.

2. Rastline, živali, ljudje, vsi kažejo znake delovanja “zakona dednosti”, težnje staršev, da prenesejo na svoje potomce posebnosti svoje lastne organiziranosti. Hrast, pes, človek, so z drobnimi odstopanji prepoznavni po vsem svetu. Vsi izhajajo in se razvijajo vzdolž določenih smeri. Iz dveh celic, moške in ženske, se vsak od njih razvija vzdolž značilnosti staršev. Potomec vedno reproducira iste posebne znake in ne glede na to, da se lahko posamezne družine istega tipa nekoliko razlikujejo, lahko takoj prepoznamo združujoče posebnosti. Pod besedo “pes” združimo bernardinca, terierja, zlatega prinašalca, italijanskega sivca, enako kot pod besedo “človek”

združimo Veddaha, Angleža, Aborigina in Rajputa. Ko pa začnemo obravnavati intelektualne in moralne zmožnosti, recimo pri raznovrstnih psih in ljudeh, se srečamo s pomembnimi razlikami. Pri psih se te gibljejo v dokaj ozkih mejah. Lahko je pameten ali neumen, zloben ali zanesljiv, vendar pa je razlika med pametnim in neumnim psom sorazmerno majhna. Pri človeku pa naletimo na velikansko razliko, ki ločuje najnižjega od najvišjega, najsi bo intelektualna ali moralna. Nekdo lahko šteje le "eden, dva, tri, mnogo", medtem ko lahko drugi preračunavajo razdalje v svetlobnih letih. Pri človeku in samo pri človeku, in pri vseh rasah na svetu, se srečujemo z veliko fizično podobnostjo, a z tudi z velikim intelektualnim in moralnim razhajanjem.

Priznam, da ima fizično dedovanje pojasnilo za prvo ugotovitev, medtem ko za razlago druge potrebujemo nek drugi dejavnik, ki pa pri živalih ni prisoten. Reinkarnacija trajnega intelektualnega in moralnega Ega, ki se uči z izkušnjo in se razvija skozi tisočletja, ponuja zadosten vzrok; vzrok, ki tudi pojasnjuje tudi to, zakaj ljudje z mentalnega in moralnega stališča napredujejo, medtem ko živali mirujejo, razen v primeru umetnih ras, ki jih vzgaja človek. Kolikor daleč sežejo zapisi, divje živali živijo tako kot danes, zveri ropajo, bivoli se zbirajo v črede, opice v plemena, čebele v skupnosti. Živijo in umirajo, generacija za generacijo, ponavljajo navade prednikov in ne razvijajo višjega družbenega življenja. Imajo isto fizično dediščino kot človek, vendar jim ta ne - in ne more - podariti zbrane izkušnje, ki usposablja trajne človeške Egoje, da se vzpenjajo naprej, gradijo velike civilizacije, zbirajo znanje, rastejo višje in višje, tako da nihče ni sposoben določiti meje preko katere človeštvo ne bi moglo zrasti. Ta trajna prvina, ki v živalih ni prisotna, v človeku pa je, nam razlaga, zakaj so živali sorazmerno nespremenjene in zakaj človek napreduje.

Živali nimajo individualne shrambe za zbrane izkušnje. Človek pa shranjuje bistvo svojih izkušenj v nesmrtnem Egu, začenja vsako novo življenje s to shrambo v svoji posesti in z novo možnostjo za nadaljevanje individualne rasti. Kako pa naj se prenese intelektualne izkušnja, če ne preko zavesti?

Fizične navade, ki oblikujejo organizem se prenašajo fizično, enako kot težnja konja po galopu ali pozornost psa pri lovu, in tako naprej. Tako pri živalih kot človeku je to obče znano dejstvo. Prav tako znano je dejstvo, da živali intelektualno in moralno mirujejo, medtem ko človek napreduje.

Drugo, pozornosti vredno dejstvo je to, da noben zunanji vpliv ne more vplivati na možgane nižje razvitih ljudi z osnovnimi moralnimi pojmovanji, medtem ko jih možgani bolj naprednih vsrkajo skoraj v istem trenutku, ko so jim predstavljeni. Za intelektualno zaznavo je potrebno nekaj več kot le možganski aparat in nobeno urjenje ne more dati tega nekaj. Urjenje lahko izpopolni aparat, vendar pa, preden lahko ta aparat odgovori na zunanjo spodbudno, potrebuje spodbudo Ega. Resnica je, da je evropski otrok, če je izključen iz človeške družbe, surov in le malo človeški. Fizični instrument potrebuje zdravo igro fizičnih vplivov, če naj bi bil uporabljen na fizični ravni. Če je neurejen, zaradi nenaravnega ravnanja, potem ne more odgovoriti na kakršnokoli spodbudo Ega bolj kot klavir, ki smo ga pustili v vlagi in plesni, tako da iz svojih zarjavelih strun ne more spraviti nobene melodične note.

3. Znotraj neke družine najdemo določene podedovane posebnosti, ki se nenehno ponavljajo, tako da določene "družinske lastnosti" združujejo člane te družine. Ti fizični odsevi so prirojeni in na njih gledamo kot na dokaze za zakon dednosti. Do tu je vse v redu. Toda kateri zakon lahko pojasni izjemne razlike v mentalnih sposobnostih in moralnih značajih, ki smo jim priča znotraj posameznega družinskega kroga, med otroci istih staršev?

V družini mirnih, na dom navezanih ljudi, ki že več generacij prebivajo na istem kraju, se rodi mladenič divjega in blodečega duha, ki ga ne more ukrotiti nobena disciplina, zadržati nobena skušnjava. Kako je mogoče, da v takih okoliščinah najdemo takšen tip človeka, če se mentalna in moralna narava rodita iz podedovanih virov? Od kod prihaja "črna ovca" v čisto in plemenito družino in ožema njihova ljubeča srca ter jemlje ponos brezma-
dežnemu imenu? Ali pa, ko bel blagoslov svetosti razkrije svojo žarečo

lepoto med podlo in surovo družino; kaj poseje seme te izjemne rastline v zemljo zla?

V vsakem primeru nam reinkarnacija tukaj ponuja ključ, ki mentalne in moralne lastnosti položi v nesmrtni Ego in ne v fizično telo. Med brati najdemo veliko fizično podobnost, vendar pa so njihovi mentalni in moralni značaji vsaksebi kot poli. Dednost razloži prvo, ne more pa drugega. (Ne pozabljam na “regresivnost” in ne na vprašanje, kako se lahko takšen neskladen tip pojavi v družini, če so Egoji potopljene, kot pravimo, v primerno okolje; te stvari bomo obravnavali pod “ugovori”.) Reinkarnacija zapolnjuje vrzel in dopolnjuje teorijo o človeški rasti.

4. Ta isti problem se nam celo izraziteje pojavi v primeru dvojčkov, ki imajo, ne le iste prednike, ampak tudi istovetne pred-rojstne pogoje. Dvojčki pogosto združujejo najbolj popolno fizično podobnost z močno razliko v mentalnem in moralnem tipu. V otroštvu jih pogosto sploh ni mogoče razločevati, celo ne ostro oko matere in strežnice. Pozneje v življenju, ko Manas deluje skozi svoj fizični ovoj, ga oblikuje do te mere, da se fizična podobnost zmanjšuje in se različnosti značaja vtisnejo v spremenjene poteze.

5. Pojasniti je potrebno tudi zgodnjo otroško dozorelost. Zakaj lahko Mozart pri štirih letih kaže znanje, katerega ga ni nihče učil? Ne samo občutek za melodijo, ampak tudi “instinktivno” spretnost za zapis niza melodij, ki ne kršijo nobenega od zapletenih zakonov harmonije, ki se jih mora glasbenik naučiti s potrpežljivim študijem. “Rojen je bil v glasbeni družini.” Seveda, kako pa bi bil drugače priskrbljen občutljiv fizični aparat, ki je bil nujen za objavljane njegove transcendentne genialnosti. Toda, če mu je njegova družina podarila tudi genialnost, tako kot fizični aparat za njeno objavljane, bi prav radi vedeli, zakaj imajo številni otroci fizični glasbeni aparat, pa nihče, razen njega ne kaže moči, ki je ustvarila simfonije, sonate, opere, maše, ki so privrele na dan v draguljastih slapovih. Kako je lahko pride do tako mogočnega učinka iz tako neustreznega vzroka? In v vsej Mozartovi družini je bil le en MozART. In omenili bi lahko še številne druge primere,

ko so otroci prekosili svoje učitelje, ko so z lahkoto dosegli tisto, kar so oni z garanjem, hitro, kar oni sploh niso mogli dovršiti.

6. Zgodnja otroška dozorelost je le oblika objavljanja genialnosti, ki jo je potrebno posebej pojasniti. Od kod prihaja? To težje izsledimo, kot sled ptic v zraku. Platon, Dante, Bruno, Shakespeare, Newton; od kod prihajajo, ti žareči otroci človeštva? Izhajajo iz povprečnih družin, ki so daleč od tega, da bi bilo njih ime nesmrtno; iz družin, katerih zakotnost bi morala biti dokaz, da posedujejo le povprečne sposobnosti. Otrok se je rodil, bil ljubljen, oskrbovan, kaznovan, vzgajan kot vsi drugi; nenadoma pa iz vrabčjega gnezda pod napuščem poleti visoko v zrak proti soncu mladi orel, in plahutanje njegovih kril pretrese ves zrak. Če bi se takšna stvar zgodila na fizični ravni, ne bi smeli mrmrati: "dednost in zanimiv primer regresivnosti (atavizma)". A iskati moramo podobnega orla, ne pa rodoslovje vrabcev. Ko se močan Ego poniža v povprečno družino, moramo v tem Egu iskati vzroke genialnosti, ne pa brskati po družinskem rodovniku. Ali bo kdo tvegala, da bi z dednostjo pojasnil rojstvo velikega moralnega genija Lao-tseja, Bude, Zarathustre, Jezusa? Ali je bil božanski koren, iz katerega izhaja ta blagoslov človeštva, izkopan iz zemlje fizičnih prednikov, ali njihova veličastna življenja izvirajo iz majhnega vodnjaka vsakdanjega človeštva? Od kod so prinesli svojo nezamenljivo modrost, duhovni vpogled, svoje znanje o človeški žalosti in potrebah? Ljudje so bili tako osupli nad njihovi učenji, da so si jih predstavljali kot razodetje nadnaravnega božanstva, medtem ko je dejansko šlo za dozorel sad stotin človeških življenj. Tisti, ki zavračajo nadnaravno božanstvo, morajo, ali sprejeti reinkarnacijo ali pa neresljivost problema glede njihovega izvora. Če lahko dednost proizvede Bude in Kriste, potem bi nam lahko dala tudi več takšnih bitij.

7. Omenjanje neobičajnih razlik med ljudmi v moči vsrkavanja znanja različne vrste, nas vodi do istega zaključka. Vzemimo dve osebi iste intelektualne moči, raje pametni kot neumni. Obema predstavimo isti filozofski sistem. Prva takoj dojame njegova načela, druga pa ob njem ostane pasivna in brez odziva. Predstavite istima dvema osebama kakšen drug sistem in

njun položaj se bo obrnil. Prva "ima nagnjenje" do ene oblike mišljenja, druga do druge. Dva študenta privlači teozofija in jo začneta preučevati. Ob koncu leta je prvi seznanjen z njenimi glavnimi pojmi in jih lahko uporablja, medtem ko drugi tava v labirintu. Prvemu je vsako načelo domače že ob predstavitvi, drugemu pa je nečitljivo, tuje. Tisti, ki verjame v reinkarnacijo, razume zakaj je neko učenje enemu znano, drugemu pa novo. Prvi se uči hitro, ker se spominja, le odkriva staro znanje. Drugi se uči počasi, ker njegova izkušnja ne vključuje teh resnic narave, ker jih pridobiva prvič in zato s težavo.

8. S tem hitrim odkrivanjem starega znanja je tesno povezana intuicija, ki zaznava resnico kot resnico, takoj ko je predstavljena, in ne potrebuje počasnega procesa argumentiranja, da bi prišla do prepričanja. Takšna intuicija je v glavnem spoznanje o dejstvih, ki so bila znana v preteklem življenju, čeprav jih v sedanjem srečamo prvič. Njena značilnost je, da ne more noben nov argument okrepiti notranjega prepričanja, ki prihaja s čisto zaznavo dejstva. Argumente, ki predstavljajo njeno realnost, lahko iščemo in gradimo za druge, niso pa potrebni za lastno prepričanje. To delo je bilo opravljeno, kar se posameznika tiče, v njegovih prejšnjih izkušnjah in ni nobene potrebe, na bi še enkrat prepotoval isto pot.

9. Reinkarnacija razrešuje, bolj kot katerakoli druga teorija o človeškem obstoju, probleme neenakosti v okoliščinah, sposobnostih, priložnostih, ki drugače obstajajo kot dokaz za to, da pravičnost ni dejavnik v življenju in da so ljudje navadna igra naklonjenosti neodgovornega Kreatorja ali slepih sil brezdušne narave. Rodi se otrok, katerega možgani so pripraven instrument za vse živalske strasti, "možgani kriminalca", nosilec zlih želja, surovih instinktov; otrok tatu in vlačuge. Njegova življenjska kri valuje iz slabega in zastrupljenega vira. Njegove okoliščine ga vzgajajo k izprijenim tokovom, ga vadijo vseh zlih ravnanj.

Drugi se rodi s plemenito oblikovanimi možgani, pripravnimi za objavljanje najbolj sijočega, intelekta, z majhno fizično osnovo kot temeljem in instrumentom za surove strasti. Otrok čistih in mislečih staršev. Njegova fizična

narava je zgrajena iz dobrih materialov in njegove okoliščine ga vodijo v pravo ravnanje, vadijo za dobra in plemenita dejanja in mu pomagajo zatreti temelj vseh zlih misli. Prvi je, z organizmom in okoljem, vnaprej obsojen na življenje kriminalca, ali v najboljšem primeru, če se bo v njem prebudilo Božansko, v strašen boj proti strašni neenakosti, boj, ki bo, četudi bi se lahko končal z zmago, zmagovalca izčrpal, pohabil, mu razbil srce. Drugi je zaradi organizma in okolja vnaprej obsojen na življenje koristnih dejavnosti. Njegovi boji ne bodo proti zlu, ki bi ga vlekli navzdol, ampak v dobrem, ki ga vodi navzgor.

Od kod takšni različni usodi, če človeška bitja prvič vstopajo na raven življenja? Ali lahko rečemo, da neka zavestna in nad vsem vladajoča *previdnost* kreira ti dve življenji in prvemu napove skrajno ponižanje, drugega pa blagoslovi z najbolj vzvišenimi možnostmi? Če je tako, potem je objokovano in nemočno človeštvo v prijemu nedoumljive nepravičnosti. Lahko se le zgrozi in pokori, vendar pa mora nehati govoriti o pravičnosti ali o ljubezni kot atributih Božanstva, ki ga časti. Če pa je to rezultat slepih sil narave, potem je tudi človek nemočen, da bi dojel vzroke, ki jih ne more ne dojeti ne nadzirati. In okoli njegovega srca se mora ob trpljenju njegove rase oviti kača strupene zamere proti nepravičnosti zaradi dobrih in zlih usod, ki so temelj kolesa slepe sreče, usod, ki padejo v človekovo naročje, brez moči, da bi jih zavrnel ali sprejel. Če pa je reinkarnacija resnica, potem so pravila pravičnosti v svetu in človekove usode v njegovih rokah.

Prepuščanje zlim mislim in dejanjem, prizadejanje slabega drugim, brezobzirno vztrajanje na sebičnih ciljih, to v reinkarnirajočem se človeku izgrajuje možgane, ki so pripraven instrument za njih povečano objavlanje, možgane, v katerih bodo vse te težnje našle utrjene poti, ki jim bodo omogočale lažje delovanje in v katerih bodo dobre sile zaman iskale fizične organe, ki bi bili pripravi za njih izražanje. Narava s tako zlohотно fizično opremo, bo potopljena v primerno okolje, kjer se stalno ponujajo priložnosti za zlohотно delovanje, staršem, katerih zastrupljena telesa lahko proizvedejo

fizične materiale, ki bodo najbolj pripravni za to, da služijo kot osnova za takšno objavlanje.

Strašno? Da, enako kot je strašno to, da vztrajno pijančevanje vodi do uničenja telesa in možganov. Toda, kjer obstaja pravica, nespremenljivi zakon, tam je tudi upanje. Mi nismo zgolj slamice, ki jih nosi veter, ampak mojstri naše lastne usode, ki lahko z znanjem uporabljamo zakone, ki nas nikoli ne razočarajo in ki postanejo naši pomočniki, namesto naši nasprotniki. Kajti, tako kot človek lahko gradi zlo, lahko gradi tudi dobro in doseže ravno nasprotne rezultate od teh, ki smo jih opisali. Odpor napačnim mislim in delovanju, potrpežljivo služenje drugim, vestna predanost nesebičnim ciljem, to v reinkarnirajočemu se Človeku izgrajuje možgane, ki so pripraven instrument za njih lažje objavlanje, možgane, v kateri bodo našle vse dobre težnje utrjene poti za svoje lažje delovanje in v katerih bodo zle sile zaman iskale fizične organe, da bi se lahko izrazile. Takšna narava bo potopljena v okoliščine, kjer bo obilje priložnosti za dobro delovanje, s starši, ki bodo skrbno spremljali izgradnjo njenega fizičnega tabernaklja. Vendar pa se v vsakem primeru tabernakelj izgrajuje po načrtu, ki ga priskrbi arhitekt, Ego, ki je odgovoren za svoje delo. (Nikoli ne smemo pozabiti, da svetovni red, blagostanje, itd, ni povsem odvisno od dobrih ali zlih okoliščin. V prvem primeru, ki smo ga orisali v besedilu, so okoliščine določno zle, v drugem primeru pa je Ego lahko obdan tudi s svetovnimi težavami, ker si je pridobil pravico, da dobi priložnost za rast).

Nadalje, reinkarnacija nam pojasnjuje tudi neobičajno nasprotje med človekovimi stremljenji in njegovimi sposobnostmi. Včasih vidimo, da je nek vnet um ujet v najbolj neučinkovito telo, kar nam daje slutiti, da je to ovira, ki je nastala zaradi njegove lenobe v preteklem življenju. Naletimo lahko na prizadevanje po zelo vzvišenih dosežkih, prizadevanje z vneseno gorečnostjo, da bi človek dojel najbolj subtilne pojme, obenem pa ne uspe vsrkati najbolj prvinskih in osnovnih idej o filozofiji, ki naj bi jo obvladal, ali izpolniti najbolj skromnih zahtev po nesebičnem in koristnem življenju. V tem prepoznamo zapravljenе pretekle priložnosti, prezrte ali hoteno za-

vržene možnosti za velike dosežke, tako da sedaj Egojevo vzpenjajočo se pot ovirajo in hromijo njih posledice, tako da duša brezupno goreče hrepeni po znanju, ki ji ga ne odteguje nobena zunanja sila, ampak je zanjo nedosegljivo, ker ga preprosto ne more videti, pa čeprav leži pred njenimi nogami.

Tistim, ki verjamejo v osebno, nad vsem vladajočo previdnost, ki ustvarja duhove ljudi, lahko omenimo naslednje. To je podobno, kot če bi si predstavljali Božanstvo, ki čaka na poziv svojih bitij, da bi sprožilo svoje ustvarjalno energijo; kot služabnika človeških strasti in poželenj, ki čaka, da bi ustvaril človekov duh, ki bo nastanil telo, ki izhaja iz nekega zlega dejanja neobvladljive samo-prizanesljivosti. To nenehno ustvarjanje novih duhov za prebivanje v oblikah, katerih obstoj je odvisen od človekovih kapric, pri naša nekaj, kar mora biti zoprno tistim, ki spoštujejo svoj ideal Božanskega bitja. Vendar pa v tem primeru ne obstaja druga možnost, če verjamejo, da je človek duh - ali, da ima duha, kakor ti ljudje najpogosteje pravijo - in če zavračajo reinkarnacijo.

10. Podajmo še argument, ki se nanaša le na tiste, ki verjamejo v nesmrtnost človeka in da se vse, kar je spočeto v času, tudi konča v času. Vse, kar ima začetek, ima tudi konec, in nujen spremljevalec nesmrtnosti po smrti je večni obstoj pred rojstvom. Zato je Hume izjavil, da je bila metempsihoza edina teorija o duši, ki ji je lahko prisluhnila filozofija, ker "kar je nepokvarljivo mora biti neporodljivo". Mišljenje, ki naj bi bilo dostojno filozofije, mora sprejeti reinkarnacijo ali pa prenehanje individualnega obstoja po smrti.

11. Ali ni morda, glede na nesmrtnost duhovne Inteligence v človeku, nekako iracionalno predpostavljati, da pride takšna Inteligenca na svet, da nastani, recimo telo prebivalca na otoku Fidži, ga nato zapusti in se nikoli več ne povrne, da bi se morda naučila še kakšne druge lekcije, ki jo ponuja to zemeljsko življenje? Vemo, da lahko človek na svetu prejme veliko več mentalnega in moralnega poduka kot ga prejme otočan na otoku Fidži. Zakaj naj bi torej ta Inteligenca dokončno zapustila zemeljsko življenje, ne da se naučila vseh lekcij? Poslati to neizkušeno Inteligenco gor, v neko višje

področje duhovnega življenja, je tako, kot da bi poslali otroka iz vrtca na univerzo. Zdrav razum nam pravi, da mora z vmesnimi počitnicami opravi-
ti razred za razredom, dokler ne doseže najvišjega razreda, da se mora, pre-
den se poda v širše življenje in globlje učenje univerze, naučiti vsega, kar
ga lahko nauči šola.

12. Analogija nam predlaga soobstoj začasnih in trajnih prvin v enem živ-
ljenjskem ciklu. Listje na drevesu vzbrsti, dozori in odpade; med svojim
življenjem sprejema hrano in jo spreminja v substance, ki so koristne za
drevo. Rezultat svoje življenjske energije prenese na drevo in odmrje. To
listje izgine, drevo pa je trajno in na pomlad požene novo letino listja. Na
enak način živi tudi osebnost, zbira izkušnje, jih pretvarja v trajne vrednote,
jih polaga k nogam drevesa, iz katerega izhaja, in umre. Pozimi Ego zasnuje
novo osebnost za podobno delo. Tako se hrani in raste drevo človeka. V
vsej naravi vidimo, da začasno služi trajnemu, da skrbi za rast trajnejšega
življenja, katerega prehodni izraz je.

13. Ponavljajoči se cikli zgodovine kažejo na reinkarnacijo velikega števila
oseb v nekakšnem svežnju. Ugotovimo lahko, da se po obdobju petnajstih
stoletij ponovno pojavi tip inteligence in značaja, ki sta zaznamovala začetke
takšnih obdobij. Študent naj primerja obdobje cesarja Avgusta v rimski
zgodovini z obdobjem kraljice Elizabete v angleški. Osvajanje, kolonizacijo,
gradnjo imperija. Primerja naj tokove religiozne misli v tretjem in četrtem
stoletju po Kristu, s tistimi v osemnajstem in devetnajstem stoletju. Ko bo
preučeval te sledi, bo začel spoznavati, da stališče v teozofskih knjigah, po
katerem je petnajst stoletij “povprečno obdobje med inkarnacijami”, ni
popolna domišljija ali ugibanje.

14. Rojstvo in propad ras najbolj pojasnimo s hipotezo reinkarnacije. Ne-
katere rase izumirajo navkljub naporom, da bi se ustavilo njih izginjanje.
Ženske postajajo sterilne, tako da se število pripadnikov stalno zmanjšuje.
Njihovo popolno izginotje je le vprašanje časa. Pripadnik reinkarnacije
pravi: “Egoji zapuščajo to raso. Vse, kar se je bilo mogoče naučiti skozi ta
posebni izraz, je naučeno. Egoji so se odpravili v druge rase. Ni več otroških

Egojev, ki bi potrebovali lekcije zgodnjih človeških izkušenj. Ni več povpraševanja z ravni vzrokov. Zato mora rasa neizogibno izginiti”.

Ugotovimo torej lahko, da se, potem ko rasa doseže svoj višek, počasi začne njen padec, obenem pa vzpon neke druge rase. Napredni Egoji, ki so izrabili določen tip rase do najvišjih možnosti, iščejo drugi tip, ki prinaša nove lastnosti in prepuščajo manj naprednim Egojem inkarniranje v prvem tipu, sami pa preidejo v mlajše rase. V prvem tipu se inkarnirajo vse manj in manj razviti Egoji, zato le-ta počasi degenerira, dokler ne nastopi zgoraj omenjena stopnja in vidimo znake približujočega izginotja.

Predstavili bi lahko še mnoge druge dokaze za realnost reinkarnacije, vendar mora za naš omejeni prostor to zadostovati. Goreč in prizadeven študent bo ob povečevanju svojega znanja lahko dodal še druge.

Ugovori zoper reinkarnacijo

Tukaj navedeni ugovori so povzeti po tistih, ki so se porodili pri nasprotnikih in raziskovalcih, in so podani kot primer za tiste, ki jih najpogosteje srečamo.

1. Izguba spomina. To smo poglobljeno obravnavali v poglavju: Kaj je to, kar se ne reinkarnira, zato razlage tu ne bomo ponavljali.

2. Porast populacije. Pogosto se postavlja naslednje vprašanje: Če naj bi bilo število Egojev določeno, s čim potem lahko razložimo povečevanje populacije? To je popolnoma skladno z rastjo števila inkarniranih Egojev, če vemo za njih malo število v primerjavi s številom ne-inkarniranih Egojev. Skrčimo problem na zelo konkretno obliko: recimo, da imamo 3000 Egojev, ki bi se lahko inkarnirali; 100 je inkarniranih, 2900 pa izven inkarnacije; preteklo bo 1500 let preden se bo prvih 100 ponovno inkarniralo in tako je tudi z vsako nadaljnjo stotnijo. Vsako skrajšanje obdobja izven inkarnacije zelo poveča inkarnirano populacijo. Tisti, ki postavljajo ta ugovor, večinoma mislijo, da je razmerje med Egoji izven inkarnacije in tistimi v inkarnaciji 1:1, vendar pa je dejansko število Egojev izven inkarnacije precej večje od števila inkarniranih Egojev.

Zemlja je le majhna dvorana v velikem mestu, ki privablja obiskovalce iz celotne populacije. V nekem trenutku je lahko na pol prazna, v drugem napolnjena, ne da bi se celotna populacija mesta kakorkoli spremenila. Naša mala Zemlja je lahko le redko ali pa gosto naseljena, vendar pa ostaja število Egojev, s katerimi želi napolniti svoj sklad naseljencev, praktično neizčrpno.

3. Reinkarnacija zapostavlja zakon dedovanja. Nasprotno, na fizični ravni ga samo okrepi. Priznava, da starši, ki priskrbijo fizične materiale, le-te zaznamujejo z lastnim pečatom, tako da molekule, ki so vgrajene v otrokovo telo, posedujejo določen način vibriranja in posebno kombinacijo medsebojnega združevanja. Na ta način se prenašajo dedne bolezni, tako se prenašajo posebne navade vedenja, navade, geste, itd.

“Toda”, se bo nadaljeval ugovor, “to ni vse. Prenášajo se tudi mentalne podobnosti, mentalne posebnosti, ravno tako kakor fizične.” To je res v okviru določenih meja, ne pa do te mere kot si to predstavljajo tisti, ki bi radi vse razložili le z delovanjem enega samega zakona. Starši prispevajo tako fizične kot eterične atome in tudi kamične prvine - posebno materine - in te delujejo tako na molekule možganov kakor tudi na tiste ostalega telesa in tako povzročijo, da se v otroku ponovno pojavijo življenjske in čustvene značilnosti staršev ter tako oblikujejo objavljanja Misleca, Manasa, reinkarnirajočega se Ega.

Teorija reinkarnacije priznava vse te načine vplivanja staršev na otroka, vendar pa ob tem priznavanju njih polnega izražanja zavrača zapostavljanje vseh neodvisnih delovanj kot enako tehtnih dokazov kot je starševski vpliv na *nižjo četverico*. Tako teozofija ponuja popolno razlago za razlike in podobnosti, medtem ko daje dednost le delno in enostransko, ko posveča pozornost le podobnostim in zanemarja različnosti.

4. Regresivnost (atavizem) pojasnjuje razlike, je odgovor zadnje kritike; genialnost je mogoče pojasniti z atavizmom, enako kot tudi vse druge tipe, ki so popolnoma različni od neposrednih prednikov. Toda, če bi bila genialnost primer atavizma, potem mi sploh ne bi bili sposobni prepoznati pred-

nika, ki mu jo je priskrbel, in ki ločuje genija od množice. Genij bi se pojavil le po dolgih presledkih in v družinah, v katerih se je že pojavil. Če bi bil Shakespeare primer atavizma, komu naj bi se za to zahvalil? Že samo dejstvo, da genij nepričakovano razsvetli mračno družino, zavrača hipotezo atavizma, ker je mračnost porok za odsotnost genija.

Lahko rečemo tudi to, da je pojasnjevanje rojstva razvjenega otroka v krepotni družini z atavizmom čista domneva, brez sence kakršnegakoli dokaza. Če bi genialnost nastala tako kot atavizem, potem bi lahko po analogiji isto trdili tudi za druge podobne primere. Če je predvidevanje usmerjeno proti takšni razlagi v primerih, ki jih je mogoče z lahkoto preveriti, potem ji lahko damo le majhen poudarek v primerih, ko je preverjanje skoraj nemogoče.

5. Pojavljanje razvjenega otroka v krepotni družini in krepotnega otroka v razvijeni družini je proti teoriji, da se Ego potopi v tiste družine, ki mu lahko dajo primerno telo in okolje. Na prvi pogled je ta ugovor močan, vendar pa zapostavlja zelo pomembno vprašanje karmičnih vezi. Ezoterična filozofija uči, da se bodoče usode Egojev medsebojno prepletejo z odnosi, ki so bili med njimi zasnovani v kateremkoli zemeljskem življenju. Ljubezen in sovraštvo, služenje in povzročanje krivice, prijateljevanje v dobrem in zlem, vse to vzpostavi težnjo, da se Egoji potopijo nazaj v zemeljsko življenje skupaj; v skupno izčrpavanje skupno povzročenih učinkov.

Zato smo priča nespodobnim, nenaravnim sovražnostim med starši in otroci, brati in sestrami, zaznamovanimi z pošastnimi potezami maščevanja za grehe, ki se jih ne spominjajo. Zato tudi obstajajo nerešljive vezi, ki povežejo srca, presežejo razdalje in čas, vezi, katerih moč v tem življenju kaže na porajanje onkraj vrat rojstva.

Zaključna beseda

In tukaj moramo končati to nepopolno obravnavo teme, ki je preveč široka in preveč globoka, za moje slabotno pero. Ta oris lahko služi le kot osnovni uvod v študij enega od najtežjih problemov človeškega obstoja, študij ene od morda najbolj pomembnih tem za našo sedanjo stopnjo civilizacije, pomembnejše od katerekoli druge, s katero se lahko zaposli naš um. Ko postane reinkarnacija globoko vsajeno prepričanje, življenje spremeni svoj vidik, se dvigne nad vse argumente, nad vsako razpravo. Vsak dan življenja je le ena stran v veliki drami obstoja; vsaka žalost le bežna senca, ki jo povzroči plavajoči oblak; vsako veselje le odsev sončnega žarka, ki odseva z nihajočega ogledala; vsaka smrt le odhod iz hiše skrbi.

Moč večne mladosti začenja počasi prehajati v budno življenje; mir širne tišine se vali preko valujočih valov človeških misli; žareča slava nesmrtni Inteligence predre debel, mračen oblak materije, in neminljivi mir, ki ga ne more nič vzburiti, prelije svojo čisto belino preko zmagoslavnega duha. Vrh za vrhom duhovnih višin se dviga v neomejeni eter, koraki, ki se vzpenjajo v neizmerljivo modrino, obledijo v neskončni razdalji, ki zakriva prihodnost, obsežni in nepredstavljeni za resnični duh v človeku.

In nato, “oslepljen od izobilja luči”, zavrt v upanje, preveč globoko, da bi lahko bilo radostno, preveč gotovo, da bi bilo zmagoslavno, preveč široko, da bi bilo zlogovano, Človek vstopi v Vse-zavest, za katero je naša zavest le brezčutnost, dokler Večnost ponovno ne sproži poziv: Pojdi naprej, kajti svita se Dan Brahme in obračati se začenja novo Kolo!

MIR VSEM BITJEM!

Annie Besant Wood je bila dolgoletna predsednica Teozofskega društva (1907–1933), ki se je rodila 1. oktobra leta 1847 v bližini Londona v družini irskega porekla. S pomočjo materine prijateljice Ellen Marryat je pridobila dobro izobrazbo ter razvila močan čut odgovornosti do družbe.

Leta 1874 se je pridružila Secular Society ter v njem

tesno sodelovala s Charlesom Bradlaughom, urednikom revije *National Reformer*, za katero napisala številne članke o zakonu in pravicah žensk. Leta 1877 je izdala knjigo *The Laws of Population*, ki je govorila o nadzorovanju rojstev in bila zaradi tega deležna velikega odmeva v javnosti. To delovanje jo je povežalo s socialisti in Georgem Bernardom Shawom. Pridružila se je Social Democratic Federation in zasnovala lasten časopis *The Link*. Med drugimi je v njem leta 1888 objavila članek "White Slavery", v katerem je opozorila na nečloveške razmere in nizke plače žensk v eni izmed londonskih tovarn. Naslednjega leta pa je sodelovala pri izdaji vplivne knjige *Fabian Essays*.

Istega leta, 1889, je Annie Besant dobila v roke knjigo *The Secret Doctrine* Helene Petrovne Blavatsky in se navdušila za teozofijo in postala članica Teozofskega društva, kateremu je nato posvetila svoje nadaljnje življenje. Leta 1893 je odpotovala v Indijo na sedež društva in ga istega leta v Chicagu zastopala na World Parliament of Religions. Teozofijo in hindujsko filozofijo je predstavila tako bleščeče, da si je takoj pridobila naklonjenost hindujske javnosti, ki jo je nato podprla v njenih reformnih prizadevanjih za družbeno, vzgojno in politično prenovu Indije, ki jo je začela leta 1898 z ustanovitvijo Central Hindu College v Benaresu. Mahatma Gandhi je dejal, da je Annie Besant prebudila Indijo iz spanja, še posebej, ko je leta 1916 ustanovila Home Rule League in bila nato leta 1917 izvoljena za predsednico Indian National Congress. Annie Besant se je še nadalje vključevala v boj za pravice žensk in se posvečala pisanju teozofskih vsebin, saj je napisala številne članke in knjige, ki sedaj spadajo med klasična teozofska dela. Umrla je 20. septembra 1933 v Adyarju.